

*Ministerstwo Sprawiedliwości
Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej*

EGZAMIN RADCOWSKI

11 MARCA 2015 r.

zadanie z zakresu prawa karnego

Pouczenie:

1. Zadanie oznacza się indywidualnym kodem.
 - a. W przypadku rozwiązywania zadania w formie odręcznej, zdający wpisuje numer kodu na pierwszej stronie zadania i na każdej stronie pracy zawierającej rozwiązanie zadania.
 - b. W przypadku rozwiązywania zadania przy użyciu sprzętu komputerowego, zdający wpisuje numer kodu na pierwszej stronie zadania (odręcznie) oraz w oknie aplikacji do zdawania egzaminów prawniczych, zgodnie z wyświetlonym komunikatem (numer kodu będzie automatycznie wstawiany na każdej stronie pracy).
2. Nie jest dopuszczalne w żadnym miejscu zadania i pracy zawierającej rozwiązanie zadania wpisanie własnego imienia i nazwiska ani też podpisanie się własnym imieniem i nazwiskiem.
3. Czas na rozwiązanie zadania wynosi 360 minut.
4. Zadanie z zakresu prawa karnego zawarte jest na 32 ponumerowanych stronach (łącznie ze stroną tytułową i informacją dla zdającego). W razie braku którejkolwiek ze stron, należy o tym niezwłocznie zawiadomić Komisję Egzaminacyjną.

Informacja dla zdającego

1. Po zapoznaniu się z aktami sprawy proszę przygotować - jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego radca prawny Roman Mądry - apelację, albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do jej wniesienia, proszę sporządzić opinię prawną – z uwzględnieniem interesu reprezentowanej przez siebie strony.
2. Należy przyjąć, że:
 - wszystkie dokumenty zostały prawidłowo podpisane przez uprawnione osoby;
 - pokrzywdzony oraz oskarżony zostali pouczeni w sposób właściwy, zgodny z przepisami, o swoich uprawnieniach oraz obowiązkach;
 - w protokołach przesłuchań świadków i podejrzanego podano serie i numery dowodów osobistych przesłuchiwanym oraz ich PESEL;
 - pokrzywdzony jest właścicielem samochodu Audi A4 – rok produkcji 2014, który nabył w dniu 26 sierpnia 2014 r.;
 - Piotr Dudziński zawarł związek małżeński z siostrą żony oskarżonego - Patrycją Tylicką w dniu 17 stycznia 2015 r.
 - **w aktach sprawy znajdują się także następujące dokumenty:**
 - a) informacja z Krajowego Rejestru Karnego, że oskarżony nie jest w nim notowany,
 - b) protokół oględzin samochodu marki Audi A4 oraz garażu, w którym pojazd ten się znajdował wraz z dokumentacją fotograficzną, sporządzony w dniu 20 października 2014 r. o godz. 20.30, w którym stwierdzono, że wszystkie szyby w pojeździe zostały wybite; nie znaleziono żadnych śladów, które nadawałyby się do badań i pozwoliłyby ustalić sprawcę bądź sprawców zniszczenia szyb,
 - c) paragon fiskalny, przedłożony przez pokrzywdzonego w trakcie przesłuchania go w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego w dniu 31 października 2014 r., a który potwierdza sprzedaż w dniu 12 września 2013 r. przez kwiaciarnię „Zosia” wieńca o wartości 270 złotych,
 - d) oryginał faktury z dnia 30 października 2014 r., przedłożonej przez pokrzywdzonego w trakcie przesłuchania go w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego w dniu 31 października 2014 r., a z której wynika, że za wstawienie nowych szyb w miejsce zniszczonych w samochodzie Audi A4 zapłacił w salonie „Audi – Kowalski” kwotę 3 500 złotych,
 - e) zaświadczenie z dnia 4 lutego 2015 r., wystawione przez gabinet dentystyczny „Piękny uśmiech”, a przedłożone przez pokrzywdzonego na rozprawie w dniu 12 lutego 2015 r., z którego wynika, że za wstawienie dwóch sztucznych, przednich zębów (implantów) szczęki górnej zapłacił 4 000 złotych,
 - f) dokumentacja medyczna stanowiąca podstawę wydania opinii przez biegłego lekarza – specjalistę z zakresu medycyny sądowej Leszka Białego.
3. Sporządzając apelację lub opinię należy podpisać ją imieniem i nazwiskiem uprawnionej osoby.
4. W przypadku sporządzenia apelacji należy przyjąć, że sądem odwoławczym jest Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział IV Karny Odwoławczy, ul. Aleje Marcinkowskiego 32, 61 – 745 Poznań.
5. Data rozwiązania zadania winna wynikać z przedstawionego stanu faktycznego.

Notatka urzędowa

W dniu 20 października 2014 r. około godziny 19.00 do KPP w Lesznie zatelefonowała pracownica szpitala w Lesznie, która poinformowała, że około godz. 18.00 do szpitala został przywieziony Jan Baranowski zamieszkały w Lesznie przy ul. Długiej 15. Jan Baranowski został przyjęty na oddział neurologiczny z objawami wstrząśnienia pnia mózgu. Nadto ma wybite dwa przednie zęby szczęki górnej.

Pracownica szpitala stwierdziła również, że z relacji Jana Baranowskiego wynika, iż został pobity.

Niezwłocznie udałem się do szpitala. Ordynator oddziału neurologicznego poinformował mnie, że przesłuchanie Jana Baranowskiego będzie możliwe za dwa lub trzy dni. Pozwolił jednak na krótką rozmowę z nim.

Jan Baranowski poinformował mnie, że w dniu 12 września 2013 r. udał się na grób swojej żony. Miał ze sobą wieniec. Kupił go za 270 złotych. W pobliżu cmentarza został napadnięty przez mężczyznę, który wykręcił mu rękę i zabrał wieniec. Nie poinformował o tym zdarzeniu organów ścigania. Niemniej, w dniu 20 października 2014 r., gdy spacerował ze swoim znajomym Tadeuszem Świdorskim, dostrzegł tego mężczyznę na ulicy. Chciał do niego podejść, ale ten zauważył go i uciekł. Okazało się jednak, że Tadeusz Świdorski znał tego mężczyznę. Powiedział, iż jest to Michał Kaszubski zamieszkały w Lesznie przy ul. Krańcowej.

Około godz. 17.30 Jan Baranowski postanowił pojechać samochodem na zakupy. Udał się do garażu, gdzie znajdował się stanowiący jego własność samochód marki Audi A4. Okazało się, że wszedł tam za nim Michał Kaszubski, który zaczął uderzać go pięściami w głowę i klatkę piersiową. Ciosów było kilkanaście. Napastnik uciekł. Jan Baranowski czuł się źle. Miał wybite dwa zęby. Wezwał telefonicznie karetkę pogotowia i został przewieziony do szpitala. Zawiadomił też o zdarzeniu swojego kolegę Tadeusza Świdorskiego, który przyjechał do szpitala. Jan Baranowski dał mu klucze do swojego domu i poprosił, aby zamknął dom i garaż. Po około 15 minutach Tadeusz Świdorski zatelefonował do niego i powiedział, że wszystkie szyby w jego samochodzie zostały wybite. Jan Baranowski oświadczył, że jest pewny, że szyby w jego samochodzie wybił Michał Kaszubski.

Około godz. 20.30 przeprowadzono oględziny garażu i samochodu należącego do Jana Baranowskiego.

Podjęto też próbę zatrzymania Michała Kaszubskiego, ale nie przebywał on w miejscu zamieszkania. W związku z tym zarządzono obserwację jego mieszkania.

O godz. 21.20 w KPP w Lesznie stawił się Piotr Dudziński zamieszkały Leszno, ul. Szeroka 20, który oświadczył, że wie kto wybił szyby w samochodzie Jana Baranowskiego, ale powie to w trakcie przesłuchania w charakterze świadka. Z uwagi na to, że czułem od niego woń alkoholu poprosiłem, aby przyszedł następnego dnia o godz. 14.00.

aspirant Czesław Barski
(podpis)

**POSTANOWIENIE
O WSZCZĘCIU DOCHODZENIA**

Dnia 20 października 2014 r.

Andrzej Szymański – aspirant Komendy Powiatowej Policji w Lesznie, działając z urzędu, na podstawie art. 303 w zw. z art. 325e § 1 k.p.k. w zw. z art. 325a § 1 k.p.k. i art. 325b § 1 k.p.k.,

postanowił

wszczać dochodzenie w sprawie kradzieży oraz zniszczenia mienia na szkodę Jana Baranowskiego, jak też w sprawie spowodowania u niego obrażeń naruszających prawidłowe działanie narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni, tj. o przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k.

Uzasadnienie

Z zebranych przez Policję materiałów wynika, że doszło do popełnienia przestępstw na szkodę Jana Baranowskiego, tj. kradzieży wieńca o wartości 270 złotych, wybicia szyb w stanowiącym jego własność samochodzie marki Audi A4 oraz spowodowania u niego obrażeń naruszających prawidłowe działanie narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni.

O wszczęciu dochodzenia zawiadomić pokrzywdzonego.

Andrzej Szymański
(podpis policjanta)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA

Sygn. akt Ds. 390/14
RSD 458/14

Leszno, dnia 21 października 2014 r. godz. 09.40

Andrzej Szymański – aspirant Komendy Powiatowej Policji w Lesznie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer).

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

Tadeusz Świdorski
(podpis świadka)

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Tadeusz Świdorski**;

Imiona rodziców – Andrzej, Maria;

Data i miejsce urodzenia – 2 marca 1963 r., Leszno;

Miejsce zamieszkania – Leszno, ul. Nowa 23;

Adres dla doręczeń w kraju - Leszno, ul. Nowa 23;

Zajęcie – lekarz;

Wykształcenie – wyższe;

Karalność za fałszywe zeznania – nie karany;

Stosunek do stron – obcy.

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczone o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałem uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję, co następuje:

Od wielu lat znam Jana Baranowskiego. Obaj jesteśmy lekarzami. Przyjaźnimy się. Od śmierci jego żony odwiedzam go bardzo często. W dniu 20 października 2014 r. spacerowaliśmy ulicami Leszna. Około godz. 16.30, gdy byliśmy na ulicy Poznańskiej, Jan Baranowski zaczął się przyglądać jednemu z mężczyzn, który stał na chodniku. Powiedział mi, że jest to mężczyzna, który rok wcześniej napadł na niego i zabrał mu wieniec, który niósł na grób żony. Opowiedział mi kiedyś o tym napadzie. Nie zawiadomił Policji. Nie chciał przeżywać stresu. Nie wierzył, że Policja ujmie sprawcę.

Jeżeli chodzi o tego mężczyznę, którego rozpoznał Jan Baranowski, to ja go znam. Jest to Michał Kaszubski. On kiedyś pracował w warsztacie samochodowym swojego ojca. Jeździłem tam, gdy psuł mi się samochód.

Dobrze znałem jego ojca.

Postanowiliśmy podejść do Michała Kaszubskiego, ale gdy zbliżyliśmy się do niego, on zaczął uciekać. Nie goniliśmy go. Jan Baranowski krzyknął tylko do niego: „ty złodzieju”. Powiedziałem Janowi Baranowskiemu kim jest ten mężczyzna. Poprosiłem, żeby porozmawiał z jego ojcem. Nie chciałem, aby zawiadamiał Policję. Szanowałem jego ojca. To porządny człowiek.

Michał Kaszubski jest wysokim i bardzo dobrze zbudowanym mężczyzną.

Po tym incydencie na ulicy, rozstaliśmy się z Janem Baranowskim, ale przed godz. 18.00 zatelefonował do mnie i powiedział, że został pobity przez Michała Kaszubskiego i jest w szpitalu. Poprosił mnie, abym do niego przyjechał. Natychmiast pojechałem samochodem do szpitala. Jan Baranowski leżał na oddziale neurologicznym. Chciał, abym pojechał do jego domu. Dał mi klucze. Powiedział, że dom i garaż są otwarte. Miałem wszystko pozamykać. Gdy podjechałem pod dom Jana Baranowskiego, to najpierw udałem się do garażu, gdzie stał samochód Audi A4. Tuż po wejściu zauważyłem, że wszystkie szyby w samochodzie są powybijane. Zatelefonowałem do Jana Baranowskiego i poinformowałem go o wybitych szybach.

To wszystko, co mam do zeznania.

Czynność zakończono o godz. 10.20.

Andrzej Szymański
(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałem
Tadeusz Świdorski
(podpis świadka)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA

Sygn. akt Ds. 390/14
RSD 458/14

Leszno, dnia 21 października 2014 r., godz. 14.00

Andrzej Szymański – aspirant Komendy Powiatowej Policji w Lesznie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer).

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

Piotr Dudziński
(podpis świadka)

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Piotr Dudziński**;

Imiona rodziców – Adam, Teresa;

Data i miejsce urodzenia – 15 lutego 1980 r., Leszno;

Miejsce zamieszkania – Leszno, ul. Szeroka 20;

Adres dla doręczeń w kraju - Leszno, ul. Szeroka 20;

Zajęcie – mechanik samochodowy;

Wykształcenie – zawodowe;

Karalność za fałszywe zeznania – nie karany;

Stosunek do stron – obcy.

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczone o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałem uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję, co następuje:

Znam Michała Kaszubskiego. Kiedyś pracowałem razem z nim w zakładzie naprawy samochodów, który należy do jego ojca. Znam też Patrycję Tylicką, która jest siostrą żony Michała Kaszubskiego. Od dwóch lat Patrycja jest moją dziewczyną. Michał Kaszubski nie lubi mnie. Nie wiem dlaczego. Od Patrycji dowiedziałem się, że jest przeciwny naszemu związkowi. Mimo to, nieraz umawiamy się na piwo.

W dniu 20 października 2014 r. około godz. 15.00 spotkałem Michała Kaszubskiego. Poszliśmy do baru na piwo. Wypiliśmy po trzy piwa o pojemności 0,5 litra każde.

Około godz. 16.30 staliśmy na ulicy Poznańskiej. W pewnym momencie w naszym kierunku zaczęło podchodzić dwóch mężczyzn. Ja ich znałem. Obaj są lekarzami. Byli to Jan Baranowski i Tadeusz

Świderski. Na ich widok Michał Kaszubski zaczął uciekać. Jan Baranowski krzyknął do niego: „ty złodzieju”.

Po około 20 minutach Michał Kaszubski wrócił. Podeszedł do mnie. Ja cały czas stałem na ul. Poznańskiej. Zapytałem go, co się stało. Odpowiedział, że to nie moja sprawa. Oświadczył też, że musi porozmawiać z Baranowskim, ponieważ ten obraził go nazywając złodziejem. Podeszliśmy pod dom Jana Baranowskiego. Jakiś czas staliśmy w jego pobliżu. W pewnym momencie Jan Baranowski wyszedł z domu. Podeszedł do garażu. Brama była zamknięta na kłódkę. Składała się z dwóch drewnianych skrzydeł. Jan Baranowski zdjął kłódkę i otworzył jedno skrzydło. Następnie wszedł do garażu. W tym momencie Michał Kaszubski powiedział do mnie, abym poczekał, a on szybkim krokiem wszedł do garażu Jana Baranowskiego. Wchodząc, zamknął otwarte skrzydło bramy. Po chwili Michał Kaszubski wyszedł z garażu. Podeszedł do mnie i powiedział, że już wszystko wyjaśnił. Był wyraźnie zdenerwowany. Przez jakiś czas spacerowaliśmy i nagle krzyknął: „wracamy”. Wróciliśmy pod dom Jana Baranowskiego. Michał Kaszubski wziął do ręki kamień. Był dość spory, ale mieścił mu się w dłoni. Wszedł do wspomnianego garażu. Wszedłem za nim. Bałem się, że zrobi jakąś głupotę. W garażu stał samochód Audi A4 koloru czarnego. Michał Kaszubski zaczął wybijać szyby w tym samochodzie. Uderzał kamieniem. Krzyczałem, żeby przestał, ale on nic sobie z tego nie robił. Wybił wszystkie szyby. Byłem przerażony jego postępowaniem. Nie wiedziałem, co zrobić. W końcu uciekłem. Oprócz mnie nikt nie widział tego zdarzenia. Gdy Michał Kaszubski wybijał szyby, to drzwi garażu były zamknięte. Po ucieczce zastanawiałem się, czy zawiadomić organy ścigania, czy też nie. Ostatecznie zdecydowałem się zawiadomić, ponieważ nie chcę, żeby to mnie ktoś posądził o uszkodzenie samochodu. To wszystko, co mam do zeznania.

Czynność zakończono o godz. 14.40.

Andrzej Szymański
(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałem
Piotr Dudziński
(podpis świadka)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA

Sygn. akt Ds. 390/14
RSD 458/14

Leszno, dnia 31 października 2014 r. godz. 09.00

Andrzej Szymański – aspirant Komendy Powiatowej Policji w Lesznie

z udziałem protokolanta: osobiście

na podstawie art. 177 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka.

Tożsamość świadka stwierdził na podstawie dowodu osobistego (seria i numer).

Świadka uprzedzono o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.), co świadek potwierdza własnoręcznym podpisem (art. 190 k.p.k.):

Jan Baranowski
(podpis świadka)

Świadka pouczone również o uprawnieniach wynikających z art. 182, 183 i 185 k.p.k.

Świadek podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko – **Jan Baranowski;**

Imiona rodziców – Grzegorz, Katarzyna;

Data i miejsce urodzenia – 21 stycznia 1962 r., Leszno;

Miejsce zamieszkania – Leszno, ul. Długa 15;

Adres dla doręczeń w kraju - Leszno, ul. Długa 15;

Zajęcie – lekarz specjalista z zakresu kardiologii;

Wykształcenie – wyższe;

Karalność za fałszywe zeznania – nie karany;

Stosunek do stron – obcy.

Uprzedzony o treści art. 182 i 183 k.p.k. i pouczone o treści art. 185 k.p.k. oświadcza, że:

Zostałem uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zeznaję, co następuje:

W dniu 12 września 2012 r. zmarła moja żona. W pierwszą rocznicę jej śmierci, tj. 12 września 2013 r. zakupiłem w kwiaciarni „Zosia” wieniec o wartości 270 złotych. Wieczorem, około godz. 20.30 udałem się na cmentarz. Dotarłem do ulicy Kwiatowej, która położona jest blisko cmentarza. Po obu stronach tej ulicy rosną drzewa. W pewnym momencie zza jednego z drzew wyszedł mężczyzna, który zbliżył się do mnie i bez słowa chwycił mnie za prawą rękę, w której trzymałem wieniec. Wykręcił mi tę rękę do tyłu. Poczułem silny ból w łokciu. Niemniej, kurczowo trzymałem wieniec. Krzyczałem „pomocy, ratunku”, ale nikogo nie było w pobliżu. Napastnik siłą odgiął mi palce w prawej ręce i wyrwał wieniec, po czym uciekł. Widziałem jego twarz, kiedy zbliżył się do mnie. Był on wysoki i bardzo dobrze zbudowany. Ja mam 168 cm wzrostu i ważę 72 kilogramy.

Nie zawiadomiłem Policji o zdarzeniu. Uznałem, że i tak sprawca nie zostałby ujęty. Nie doznałem żadnych obrażeń na skutek tego zdarzenia.

Mam przy sobie paragon fiskalny potwierdzający zakup wieńca w dniu 12 września 2013 r.

W tym miejscu świadek przedkłada paragon fiskalny wystawiony przez kwiaciarnię „Zosia”, który potwierdza sprzedaż w dniu 12 września 2013 r. wieńca o wartości 270 złotych. Paragon został załączony do akt.

Świadek zeznaje dalej: W dniu 20 października 2014 r. spacerowałem z kolegą Tadeuszem Świderskim ulicami Leszna. Około godz. 16.30 znaleźliśmy się na ul. Poznańskiej. W pewnym momencie, wśród mężczyzn stojących na chodniku, rozpoznałem sprawcę kradzieży wieńca. Poznałem go po rysach twarzy. Powiedziałem o tym Tadeuszowi Świderskiemu. Zbliżyliśmy się do tego mężczyzny, ale on na nasz widok uciekł. Krzyknąłem do niego: „ty złodzieju”.

Tadeusz Świderski powiedział, że mężczyzną, którego rozpoznałem jest Michał Kaszubski. Znał też jego ojca, który prowadzi warsztat samochodowy. Poprosił, abym nie zawiadamiał Policji tylko porozmawiał z ojcem Michała Kaszubskiego. Zapewnił mnie, że jest to porządny człowiek i na pewno naprawi wyrządzoną mi krzywdę, a synowi przemówi do rozsądku. Postanowiłem, że udam się do niego następnego dnia.

Rozstałem się z Tadeuszem Świderskim i poszedłem do swojego domu. Mieszkam w stanowiącej moją własność kamienicy, położonej przy ul. Długiej 15 w Lesznie. Garaż mam na parterze. Można do niego wejść tylko z zewnątrz. Do garażu prowadzi brama o dwóch drewnianych skrzydłach, która zamykana jest na kłódkę. Posiadam samochód Audi A4 – rok produkcji 2014, który zakupiłem w dniu 26 sierpnia 2014 r.

Około godz. 17.30 postanowiłem pojechać na zakupy. Zszedłem do garażu. Zdjąłem kłódkę i otworzyłem jedno skrzydło bramy. Wszedłem do garażu, aby otworzyć drugie skrzydło. Wówczas wszedł do garażu Michał Kaszubski i zamknął otwarte skrzydło. Krzyknął: „nie będziesz mnie nazywał złodziejem” i zaczął mnie uderzać pięściami w głowę i klatkę piersiową. Były to silne ciosy. Próbowałem się zasłaniać. Zadał mi kilkanaście uderzeń. Byłem zamroczony, ale nie przewróciłem się. Oparłem się o ścianę. Czułem, że mam wybite dwa przednie zęby szczęki górnej. Michał Kaszubski uciekł. Wezwałem karetkę pogotowia. Miałem telefon komórkowy. Zawieziono mnie do szpitala. Przebywałem tam dwa dni.

Gdy przywieziono mnie do szpitala, zatelefonowałem do Tadeusza Świderskiego. Na moją prośbę przyjechał do szpitala. Dałem mu klucze od domu i powiedziałem, aby zamknął dom i garaż. Po około 15 minutach zatelefonował do mnie i powiedział, że wszystkie szyby w moim samochodzie zostały wybite. Domyślałem się, że zrobił to Michał Kaszubski, ale tego nie jestem pewny.

W dniu wczorajszym w salonie „Audi – Kowalski” wstawiono szyby w moim samochodzie. Za szyby wraz z montażem zapłaciłem 3 500 złotych. Mam przy sobie fakturę.

W tym miejscu świadek przedkłada oryginał faktury z dnia 30 października 2014 r., z której wynika, że za wstawienie nowych szyb w miejsce zniszczonych w samochodzie Audi A4 zapłacił w salonie „Audi – Kowalski” kwotę 3 500 złotych. Fakturę załączono do akt.

Świadek zeznaje dalej: Składam wniosek o nałożenie na Michała Kaszubskiego obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na moją rzecz kwoty 270 złotych z tytułu kradzieży wieńca i kwoty 3 500 złotych z tytułu uszkodzenia samochodu oraz o zobowiązanie go do uiszczenia na moją rzecz zadośćuczynienia w kwocie 7 000 złotych z tytułu cierpień, jakich doznałem na skutek doznanych przeze mnie obrażeń. Jeszcze nie wstawiłem sobie zębów, ale mam zamiar wstawić implanty.

Żądam ścigania Michała Kaszubskiego za wybicie szyb w moim samochodzie. To wszystko, co mam do zeznania.

Czynność zakończono o godz. 10.20.

Andrzej Szymański
(*podpis policjanta*)

Protokół osobiście odczytałem
Jan Baranowski
(*podpis świadka*)

POSTANOWIENIE O POWOŁANIU BIEGŁEGO

Leszno, dnia 31 października 2014 r.

Andrzej Szymański – aspirant Komendy Powiatowej Policji w Lesznie,
w sprawie spowodowania uszczerbku na zdrowiu u Jana Baranowskiego,
na podstawie art. 193, 194, 195, 198 k.p.k.:

p o s t a n o w i ł

powołać biegłego lekarza – specjalistę z zakresu medycyny sądowej Leszka Białego, wpisanego na stałą listę biegłych, w celu stwierdzenia charakteru obrażeń doznanych przez Jana Baranowskiego w dniu 20 października 2014 r., a w szczególności, czy naruszyły one prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na okres powyżej, czy też poniżej siedmiu dni.

W myśl art. 197 § 3 k.p.k. w zw. z art. 190 § 1 k.p.k. uprzedza się, że wydanie niezgodnej z prawdą opinii grozi odpowiedzialnością karną z art. 233 § 4 k.k.

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w Lesznie prowadzi dochodzenie m. in. w sprawie uszczerbku na zdrowiu doznanego przez Jana Baranowskiego. W celu ustalenia charakteru doznanego przez niego uszczerbku, koniecznym jest powołanie biegłego. Ma to znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji czynu, który winien być zarzucony sprawcy.

Mając powyższe na uwadze, powołanie biegłego lekarza – specjalisty z zakresu medycyny sądowej jest w pełni uzasadnione.

Andrzej Szymański
(podpis policjanta)

Opinia

biegłego Leszka Białego wydana na podstawie postanowienia aspiranta Komendy Powiatowej Policji w Lesznie Andrzeja Szymańskiego, a dotycząca charakteru obrażeń doznanych w dniu 20 października 2014 r. przez Jana Baranowskiego

W dniu 6 listopada 2014 r., w gabinecie mieszczącym się w budynku ZOZ w Lesznie, dokonałem oględzin ciała Jana Baranowskiego, który podał, że w dniu 20 października 2014 r. został kilkanaście razy uderzony pięściami w głowę i klatkę piersiową. Karetką pogotowia przewieziono go do szpitala, gdzie stwierdzono wstrząśnienie pnia mózgu oraz wybicie dwóch przednich zębów szczęki górnej, a także inne mniej istotne obrażenia. Po dwóch dniach opuścił szpital.

Po dokonaniu oględzin ciała Jana Baranowskiego oraz po zapoznaniu się z dokumentacją pogotowia ratunkowego, a także dokumentacją szpitalną stwierdzam, że wyżej wymieniony doznał stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia wargi dolnej i górnej, otarć naskórka prawej okolicy skroniowej, wstrząśnienia pnia mózgu oraz wybicia dwóch przednich zębów szczęki górnej. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni. Są to obrażenia ciała w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Powyższe obrażenia mogły powstać w okolicznościach opisanych przez Jana Baranowskiego.

Lekarz – specjalista z zakresu medycyny sądowej
Leszek Biały
(*podpis biegłego*)

PROTOKÓŁ ZATRZYMANIA OSOBY

Michała Kaszubskiego 11.15

(imię i nazwisko osoby zatrzymanej, godzina zatrzymania)

Na podstawie: art. 75 § 2, 244 § 1, 247 § 1, 285 § 2 k.p.k.

Leszno, Komenda Powiatowa Policji w Lesznie

(miejsce czynności – adres lub inne określenie miejsca zatrzymania albo nazwa jednostki Policji)

aspirant Adam Felski z Komendy Powiatowej Policji w Lesznie

(stopień, imię i nazwisko - nazwa jednostki Policji)

w Komendzie Powiatowej Policji w Lesznie

(miejsce sporządzenia protokołu)

Osoby uczestniczące w czynności - bez udziału innych osób;

zatrzymał **Michała Kaszubskiego**, nazwisko rodowe – Kaszubski;

s. Marka i Ilony, matka z domu – Makuch;

urodzony 23 lipca 1980 r. w Lesznie;

zamieszkały Leszno, ul. Krańcowa 34/12;

zajęcie – mechanik samochodowy;

tożsamość zatrzymanego ustalono na podstawie dowodu osobistego (seria i numer);

wydanego przez Prezydenta Miasta Leszno PESEL (numer);

Przyczyna zatrzymania – podejrzany o kradzież, zniszczenie mienia i spowodowanie obrażeń ciała (art. 278 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k.).

Oświadczenie zatrzymanego:

Pouczony o przysługujących mi uprawnieniach – art. 244 § 2, 245, 246 § 1 i 2 k.p.k. oświadczam:

Nie wnoszę zażalenia, nie chcę, aby kogoś zawiadamiano o moim zatrzymaniu.

Oświadczenie osoby w związku z zatrzymaniem: przyznaję się do kradzieży i spowodowania obrażeń ciała u Jana Baranowskiego. Nie przyznaję się do zniszczenia mienia.

Oświadczenie zatrzymanego o stanie zdrowia: jestem zdrowy.

Zatrzymany nie był badany przez lekarza.

Nie zgłoszono zarzutów co do treści protokołu.

Czynność zakończono o godz. 11.25 w dniu 12 listopada 2014 r.

Adam Felski
(podpis policjanta)

Protokół osobiście odczytałem
Michał Kaszubski
(podpis osoby zatrzymanej)

Kopię niniejszego protokołu otrzymałem (podpis zatrzymanego: Michał Kaszubski).

Zgodnie z art. 244 § 4 k.p.k. o zatrzymaniu osoby podejrzanej o popełnienie przestępstw zawiadomiono Prokuratora Jarosława Lipińskiego z Prokuratury Rejonowej w Lesznie – telefonicznie, a nadto przekazując kopię protokołu.

Zatrzymanego Michała Kaszubskiego zwolniono 12 listopada 2014 r. o godz. 13.30 (poz. książki zatrzymań – 289/2014).

Adam Felski
(podpis policjanta)

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA PODEJRZANEGO

Leszno, dnia 12 listopada 2014 r., godz. 12.00.

Andrzej Szymański – aspirant Komendy Powiatowej Policji w Lesznie
działając na podstawie art. 325g § 1 i 2 k.p.k., art. 175 § 1, 308 § 2, 311 § 2, 3 i 5 k.p.k., zgodnie
z art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k.

przy udziale protokolanta: osobiście

przesłuchiwał niżej wymienionego jako podejrzanego o czyny z art. 278 § 1 k.k., z art. 288 § 1 k.k.
i z art. 157 § 1 k.k.

Tożsamość podejrzanego stwierdzono na podstawie dowodu osobistego (seria i numer).

Podejrzany podał następujące dane osobowe:

Imię i nazwisko: **Michał Kaszubski**;

Imiona rodziców i nazwisko rodowe matki: Marek, Ilona zd. Makuch;

Data i miejsce urodzenia: 23 lipca 1980 r. w Lesznie;

Miejsce zamieszkania: Leszno, ul. Krańcowa 34/12;

Obywatelstwo: polskie;

Wykształcenie: zawodowe;

Stan cywilny: żonaty;

Liczba dzieci i ich wiek: nie posiada dzieci;

Liczba osób pozostających na utrzymaniu podejrzanego: nie posiada;

Zawód wyuczony: mechanik samochodowy;

Zatrudniony: nie pracuje – pozostaje na utrzymaniu żony;

Uposażenie: nie uzyskuje;

Stan majątkowy: nie posiada nieruchomości ani wartościowych rzeczy ruchomych;

Karalność: nie karany;

Stan zdrowia: zdrowy, nie leczył się w poradni zdrowia psychicznego.

Podejrzanego pouczone o uprawnieniach określonych w art. 300 i 301 k.p.k. oraz o obowiązkach
i konsekwencjach wskazanych w art. 74, 75, 138 i 139 k.p.k. Pouczenia te otrzymałem na piśmie.

Michał Kaszubski
(podpis podejrzanego)

Przesłuchiwanemu, do protokołu, postawiono zarzuty popełnienia następujących przestępstw:

- I. w dniu 12 września 2013 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, zabrał w celu przywłaszczenia wieniec o wartości 270 złotych na szkodę Jana Baranowskiego, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.,
- II. w dniu 20 października 2014 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, wielokrotnie uderzył Jana Baranowskiego pięściami w głowę oraz klatkę piersiową i spowodował u niego obrażenia w postaci stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia wargi dolnej i górnej, otarć naskórka prawej okolicy skroniowej, wstrząśnienia pnia mózgu oraz wybicia dwóch przednich zębów szczęki górnej, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.,
- III. w dniu 20 października 2014 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, uszkodził samochód marki Audi A4 stanowiący własność Jana Baranowskiego w ten sposób, że używając kamienia wybił wszystkie szyby w tym pojeździe, czym spowodował szkodę w wysokości 3 500 złotych, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.

Podejrzany wyjaśnił: Pouczony o treści praw i obowiązków podejrzanego, które otrzymałem też na piśmie oświadczam, że przedstawione mi w dniu dzisiejszym zarzuty zrozumiałem. Przyznaję się do kradzieży wienca na szkodę Jana Baranowskiego oraz do spowodowania u niego obrażeń ciała. Nie przyznaję się do uszkodzenia samochodu.

Prawdą jest, że we wrześniu 2013 r. zabrałem wieniec pokrzywdzonemu. Wykręciłem mu rękę do tyłu i wyrwałem wieniec. Chciałem go sprzedać w kwaciarniach, ale nikt nie chciał kupić. Wyrzuciłem go do kontenera na śmieci. Był to duży, ładny wieniec. Chciałem zarobić. Od kilku lat nie pracuję. Pozostaję na utrzymaniu żony. Kiedyś pracowałem u ojca w warsztacie samochodowym, ale ojciec zwolnił mnie. Twierdził, że zbyt często piję alkohol i źle pracuję.

W dniu 20 października 2014 r. wypilem trzy piwa w towarzystwie Piotra Dudzińskiego. Wyszliśmy z baru około 16.30. Staliśmy na ul. Poznańskiej. W pewnym momencie zauważyłem Jana Baranowskiego. Ja go znałem. Wiedziałem, że jest lekarzem. On pewnie mnie nie znał, ale odniosłem wrażenie, że mnie poznał, tzn. domyślił się, że to ja zabrałem mu wieniec. Szedł w moim kierunku. Uciekłem. Krzyknął do mnie: „ty złodzieju”. To bardzo mnie zdenerwowało. Postanowiłem porozmawiać z pokrzywdzonym. Poszedłem pod jego dom. Razem ze mną poszedł Piotr Dudziński. Staliśmy pod domem Jana Baranowskiego. Po chwili zszedł on do garażu. Otworzył jedno skrzydło bramy i wszedł do wnętrza. Poszedłem za nim. Zamknąłem bramę. Nie wiem co się ze mną stało, ale byłem bardzo zdenerwowany tym, że nazwał mnie złodziejem. Zacząłem uderzać go pięściami w głowę. Może trafiłem pokrzywdzonego również w inne części ciała. Nie potrafię tego powiedzieć. Kiedy zauważyłem, że jest zamroczony, uciekłem. Pobiegnę do domu. Nawet nie rozmawiałem już z Piotrem Dudzińskim. Tak naprawdę to go nie lubię. On często zadziera nosa. Utrzymuję z nim kontakt, ponieważ jest chłopakiem siostry mojej żony.

Nie uszkodziłem samochodu pokrzywdzonego. Po ucieczce nie wracałem do garażu. Nie wiem, kto mógł wybić szyby w pojeździe.

Ostatnie dni przebywałem u kolegi. Gdy wróciłem, do domu zostałem zatrzymany. Ważę 120 kg i mam 198 cm wzrostu. To wszystko, co mam do powiedzenia. Nic więcej nie będę wyjaśniał.

Pouczony o swych prawach: zgodnie z pouczeniem, żądam aby mnie na końcu postępowania zaznajomiono z aktami sprawy, teraz nie będę składał żadnych wniosków dowodowych. Nie chcę też, aby sporządzano uzasadnienie przedstawionych mi zarzutów.

Przesłuchanie zakończono w dniu 12 listopada 2014 r. o godz. 13.10.

Andrzej Szymański
(podpis przesłuchującego)

Protokół po osobistym odczytaniu podpisuję
Michał Kaszubski
(podpis podejrzanego)

młodszy aspirant Robert Szeląg
z KPP w Lesznie

NOTATKA URZĘDOWA
(z zebranych danych osobopoznawczych)

W trakcie przeprowadzonych czynności o podejrzanym Michale Kaszubskim, s. Marka i Ilony zd. Makuch urodzonym 23 lipca 1980 r. w Lesznie, zamieszkałym w Lesznie przy ul. Krańcowej 34/12,

ustalono, co następuje: w/w posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Jest żonaty. Nie ma dzieci. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu żony. Nie posiada nieruchomości ani wartościowych rzeczy ruchomych. Nie był leczony psychiatrycznie ani w poradni przeciwalkoholowej. W miejscu zamieszkania ma opinię pozytywną, nie było skarg sąsiadów i nie prowadzono żadnych czynności wobec niego.

Robert Szeląg
(podpis policjanta)

**PROTOKÓŁ
ZAZNAJOMIENIA PODEJRZANEGO Z
MATERIAŁAMI ŚLEDZTWA/DOCHODZENIA***

Komenda Powiatowa Policji w Lesznie
(nazwa jednostki Policji prowadzącej sprawę)

Michał Kaszubski

(imię i nazwisko podejrzanego')

0	9	0	0	2	0	1	1	2	0	1	4
G	g	m	m	d	d	m	M	r	r	R	R

na podstawie art. 321 § 1 i 3 k.p.k.

Komenda Powiatowa Policji w Lesznie

(miejsce czynności, jednostka Policji lub adres, gdy czynność ma miejsce poza jednostką)

asp. Andrzej Szymański

(stopień, imię i nazwisko)

z Komendy Powiatowej Policji w Lesznie

(nazwa jednostki Policji)

Osoby uczestniczące w czynności: **Bez udziału**

(charakter udziału, stopień - dotyczy policjanta - imię i nazwisko osoby uczestniczącej w czynności innej niż podejrzanego)

mając na uwadze, że śledztwo/dochodzenie* przeciwko **Michałowi Kaszubskiemu**

(imię i nazwisko podejrzanego)

podejrzanemu o przestępstwa określone w art. 278 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k.

dostarczyło podstaw do zamknięcia śledztwa/dochodzenia*, a podejrzany/~~obrońca~~ ~~podejrzanego~~* złożył wniosek o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania, zaznajomił go z materiałami śledztwa/dochodzenia* i pouczył o przysługującym mu prawie złożenia wniosku o uzupełnienie śledztwa/dochodzenia w terminie 3 dni od daty zakończenia tej czynności (art. 321 § 5 k.p.k.).

Michał Kaszubski oświadcza: W dniu dzisiejszym w Komendzie Powiatowej Policji w Lesznie zostałem zapoznany z materiałami sprawy, które osobiście przeczytałem. Po zaznajomieniu mnie z materiałami dochodzenia oświadczam, że nie mam uwag co do sposobu jego prowadzenia. Pouczony o prawie składania wniosku o uzupełnienie dochodzenia, w terminie 3 dni licząc od dnia dzisiejszego, oświadczam, że nie będę wnosil o uzupełnienie dochodzenia. Nie składam wniosków dowodowych.

Andrzej Szymański
(podpis policjanta)

Michał Kaszubski
(podpis podejrzanego)

Prokuratura Rejonowa w Lesznie

(pieczęć prokuratury)

Ds. 390/14

Leszno, dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lesznie

II Wydział Karny

ul. Kasprowicza 1

64 – 100 Leszno

Przesyłam akta sprawy Ds. 390/14 przeciwko Michałowi Kaszubskiemu oskarżonemu o przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. wraz z aktem oskarżenia.

Jednocześnie informuję, że o powyższym powiadomiono oskarżonego oraz pokrzywdzonego.

**Prokurator Rejonowy
w Lesznie**

Grzegorz Leszczyński
(podpis i pieczęć)

Sygn. akt Ds. 390/14
RSD 458/14

AKT OSKARŻENIA

przeciwko Michałowi Kaszubskiemu

o przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., z art. 157 § 1 k.k.
i z art. 288 § 1 k.k.

Oskarżam:

Michała Kaszubskiego (Kaszubski), syna Marka i Ilony z d. Makuch, urodzonego 23 lipca 1980 r. w Lesznie, zamieszkałego w Lesznie, ul. Krańcowa 34/12, o wykształceniu zawodowym, żonatego, bezdzietnego, z zawodu mechanika samochodowego, nie pracującego, nie posiadającego nikogo na utrzymaniu, zdrowego, nie leczonego psychiatrycznie, nie posiadającego majątku, nie karanego, o to, że:

- I. w dniu 12 września 2013 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, zabrał w celu przywłaszczenia wieniec o wartości 270 złotych na szkodę Jana Baranowskiego, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.,
- II. w dniu 20 października 2014 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, wielokrotnie uderzył Jana Baranowskiego pięściami w głowę oraz klatkę piersiową i spowodował u niego obrażenia w postaci stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia wargi dolnej i górnej, otarc naskórka prawej okolicy skroniowej, wstrząśnienia pnia mózgu oraz wybicia dwóch przednich zębów szczęki górnej, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.,
- III. w dniu 20 października 2014 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, uszkodził samochód marki Audi A4 stanowiący własność Jana Baranowskiego w ten sposób, że używając kamienia wybił wszystkie szyby w tym pojeździe, czym spowodował szkodę w wysokości 3 500 złotych, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

Na podstawie art. 24 § 1 pkt 1 k.p.k., 31 § 1 k.p.k. i art. 469 k.p.k. w zw. z art. 325 b § 1 pkt 1 i 3 k.p.k. sprawa niniejsza podlega rozpoznaniu przez Sąd Rejonowy w Lesznie w postępowaniu uproszczonym. W oparciu o treść art. 332 § 3 k.p.k. odstąpiono od sporządzenia uzasadnienia.

Andrzej Szymański
(podpis policjanta)

Lista osób podlegających wezwaniu na rozprawę.

Oskarżony:

Michał Kaszubski – zam. Leszno, ul. Krańcowa 34/12

Świadkowie:

1. Tadeusz Świdorski
2. Piotr Dudziński
3. Jan Baranowski

Wykaz innych dowodów podlegających odczytaniu na rozprawie:

- informacja z Krajowego Rejestru Karnego dotycząca Michała Kaszubskiego,
- protokół oględzin samochodu marki Audi A4 oraz garażu, w którym pojazd ten się znajdował wraz z dokumentacją fotograficzną,
- paragon fiskalny, który potwierdza sprzedaż w dniu 12 września 2013 r. przez kwiaciarnię „Zosia” wieńca o wartości 270 złotych,
- oryginał faktury z dnia 30 października 2014 r., z której wynika, że za wstawienie nowych szyb w miejsce zniszczonych w samochodzie Audi A4 Jan Baranowski zapłacił w salonie „Audi – Kowalski” kwotę 3 500 złotych,
- opinia biegłego lekarza – specjalisty z zakresu medycyny sądowej Leszka Białego,
- dokumentacja medyczna stanowiąca podstawę wydania opinii przez biegłego lekarza – specjalistę z zakresu medycyny sądowej Leszka Białego,
- protokół zatrzymania Michała Kaszubskiego,
- informacja zawierająca dane osobopoznawcze o podejrzanym.

Andrzej Szymański
(podpis policjanta)

Ds. 390/14

Jarosław Lipiński – prokurator Prokuratury Rejonowej w Lesznie, po zapoznaniu się z aktami sprawy w dniu 4 grudnia 2014 r., na podstawie art. 331 § 1 k.p.k., zatwierdza powyższy akt oskarżenia.

Jarosław Lipiński
(podpis prokuratora)

PROTOKÓŁ ROZPRAWY GŁÓWNEJ

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Lesznie II Wydział Karny

Sprawa z art. 278 § 1 k.k. i innych

OSKARŻONY: Michał Kaszubski

OBECNI: *Przewodniczący*

SSR Andrzej Makowski

Protokolant:

Filip Dębiński

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lesznie Jarosława Lipińskiego

Wywołano sprawę o godz. 9.00. Rozprawa odbyła się jawnie.

Na rozprawę stawili się:

Oskarżony Michał Kaszubski.

Stawili się świadkowie Jan Baranowski, Tadeusz Świderski i Piotr Dudziński.

W tym miejscu pokrzywdzony Jan Baranowski oświadcza, że będzie działał w sprawie jako oskarżyciel posiłkowy.

Świadkowie zostali usunięci z sali rozpraw, za wyjątkiem oskarżyciela posiłkowego, który pozostał na sali.

Oskarżony podał dane co do swojej osoby (art. 213 k.p.k.):

Podane przez oskarżonego dane osobowe są zgodne z tymi, które zostały ujęte w akcie oskarżenia.

Prokurator odczytał akt oskarżenia.

Oskarżony Michał Kaszubski, uprzedzony o treści art. 175 k.p.k., na zapytanie przewodniczącego, czy przyznaje się do zarzucanych mu czynów oraz czy chce złożyć wyjaśnienia i jakie, podał:

Odpis aktu oskarżenia otrzymałem. Stawiane mi zarzuty zrozumiałem. Przyznaję się do kradzieży wieńca oraz do spowodowania obrażeń ciała u Jana Baranowskiego. Nie przyznaję się do wybicia szyb w samochodzie. Odmawiam składania wyjaśnień.

Sąd postanowił:

na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. odczytać wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym, albowiem odmówił on składania wyjaśnień przed sądem.

Po odczytaniu wyjaśnień oskarżony oświadcza: podtrzymuję odczytane mi wyjaśnienia.

Przewodniczący zarządził postępowanie dowodowe oraz pouczył oskarżonego o przysługującym mu prawie zadawania pytań osobom przesłuchiwanym oraz składania wyjaśnień co do każdego dowodu (art. 386 § 2 k.p.k.). Świadców wezwano na salę rozpraw. Przewodniczący uprzedził świadków o odpowiedzialności za złożenie fałszywych zeznań oraz pouczył ich o treści art. 182, 183 i 185 k.p.k. Zapytani o imiona, nazwiska, wiek, zajęcie, miejsce zamieszkania, karalność za fałszywe zeznania oraz stosunek do stron, podali:

Jan Baranowski - lat 52, lekarz, Leszno, nie karany, obcy;

Tadeusz Świderski - lat 51, lekarz, Leszno, nie karany, obcy;

Piotr Dudziński - lat 34, mechanik samochodowy, Leszno, nie karany. Świadek oświadczył, że jest szwagrem oskarżonego. W dniu 17 stycznia 2015 r. zawarł bowiem związek małżeński z Patrycją Tylicką, tj. z siostrą żony Michała Kaszubskiego. Przewodniczący poinformował Piotra Dudzińskiego, że jest osobą najbliższą dla oskarżonego

i na podstawie art. 182 § 1 k.p.k. przysługuje mu prawo odmowy zeznań. Piotr Dudziński oświadczył, że korzysta z przysługującego mu prawa i odmawia składania zeznań.

Następnie Sąd odebrał od wszystkich świadków przyrzeczenie, zgodnie z przepisami art. 187, 188 § 1 - 3 k.p.k.

Świadków usunięto do osobnego pokoju, a następnie każdego świadka wezwano na salę rozpraw i przesłuchano w nieobecności tych świadków, którzy jeszcze nie zeznawali.

Staje świadek Jan Baranowski i zeznaje: W dniu 12 września 2013 r., gdy szedłem na cmentarz, oskarżony podszedł do mnie, wykręcił mi rękę do tyłu i zabrał wieniec o wartości 270 złotych. Mniej więcej rok po tym zdarzeniu, nie pamiętam daty, rozpoznałem go na ulicy. Oskarżony uciekł na mój widok. Coś do niego krzyknąłem, ale nie pamiętam co. Tego samego dnia zaatakował mnie w garażu. Zadał mi wiele ciosów. Wybił mi dwa zęby. Miałem też wstrząśnienie pnia mózgu. Moim zdaniem oskarżony zniszczył również szyby w moim samochodzie, choć tego nie widziałem. Szyby w samochodzie zostały wstawione, ale nie pamiętam już ile za to zapłaciłem. Niemniej, przedłożyłem do akt stosowną fakturę. To wszystko, co pamiętam.

Sąd postanowił:

na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. odczytać zeznania świadka z postępowania przygotowawczego, albowiem świadek oświadcza, że nie pamięta innych okoliczności zdarzenia - poza tymi, które przedstawił. Po odczytaniu zeznań świadek zeznaje:

Podtrzymuję odczytane zeznania. Dokładnie było tak, jak mi odczytano. Chciałbym dodać, że na skutek pobicia mnie przez oskarżonego przez kilka tygodni odczuwałem ból, w szczególności było to związane z wybiciem dwóch zębów. Brak zębów był dla mnie dużym dyskomfortem i nie tylko chodzi o problemy z jedzeniem, ale też o mówienie i kontakt z innymi ludźmi, przede wszystkim z pacjentami. Ostatecznie w dniu 26 stycznia 2015 r. wstawiono mi implanty. Zapłaciłem w związku z tym 4 000 złotych. Mam przy sobie stosowne zaświadczenie, które to potwierdza.

W tym miejscu świadek przedkłada Sądowi zaświadczenie z dnia 4 lutego 2015 r. wystawione przez gabinet dentystyczny „Piękny uśmiech”, z którego wynika, że za wstawienie w dniu 26 stycznia 2015 r. dwóch sztucznych przednich zębów (implantów) szczęki górnej zapłacił 4 000 złotych.

Sąd postanowił:

na podstawie art. 167 k.p.k. dopuścić dowód z przedłożonego przez Jana Baranowskiego zaświadczenia z dnia 4 lutego 2015 r., wystawionego przez gabinet dentystyczny „Piękny uśmiech”, albowiem ma ono znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Przewodniczący odczytał przedmiotowe zaświadczenie.

Świadek zeznaje dalej: Chciałbym pokreślić, że podtrzymuję swoje wnioski, które złożyłem w postępowaniu przygotowawczym. Nadto, wnoszę o nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na moją rzecz kwoty 4 000 złotych z tytułu kosztów, jakie poniosłem w związku z wstawieniem zębów.

Staje świadek Tadeusz Świdorski i zeznaje: Pamiętam, że w październiku 2014 r., daty nie pamiętam, byłem na spacerze z Janem Baranowskim. W pewnym momencie rozpoznał on na ulicy mężczyznę, który rok wcześniej skradł mu wieniec. Znałem tego mężczyznę. Był to Michał Kaszubski. Chcieliśmy podejść do oskarżonego, ale on na nasz

widok uciekł. Tego samego dnia Jan Baranowski został pobity przez oskarżonego. Byłem u niego w szpitalu. Dał mi klucze do swojego domu. Miałem m.in. zamknąć garaż. Gdy podjechałem pod dom pokrzywdzonego i wszedłem do garażu zauważyłem, że wszystkie szyby w samochodzie Audi A4 były powybijane. Nic więcej nie pamiętam.

Sąd postanowił:

na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. odczytać zeznania świadka z postępowania przygotowawczego, albowiem świadek oświadcza, że nie pamięta innych okoliczności zdarzenia - poza tymi, które przedstawił. Po odczytaniu zeznań świadek zeznaje:

Podtrzymuję odczytane zeznania. Ja wówczas lepiej pamiętałem przebieg wydarzeń.

Prokurator, oskarżyciel posiłkowy oraz oskarżony zgodnie wnoszą o ujawnienie bez odczytywania dokumentów wskazanych w akcie oskarżenia do odczytania.

Sąd postanowił:

Na podstawie art. 394 § 2 k.p.k., na zgodny wniosek stron, uznać za ujawnione bez odczytywania:

- informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą Michała Kaszubskiego,
- protokół oględzin samochodu marki Audi A4 oraz garażu, w którym pojazd ten się znajdował wraz z dokumentacją fotograficzną,
- paragon fiskalny, który potwierdza sprzedaż w dniu 12 września 2013 r. przez kwiaciarnię „Zosia” wieńca o wartości 270 złotych,
- oryginał faktury z dnia 30 października 2014 r., z której wynika, że za wstawienie nowych szyb w miejsce zniszczonych w samochodzie Audi A4 Jan Baranowski zapłacił w salonie „Audi – Kowalski” kwotę 3 500 złotych,
- opinię biegłego lekarza – specjalisty z zakresu medycyny sądowej Leszka Białego,
- dokumentację medyczną stanowiącą podstawę wydania opinii przez biegłego lekarza – specjalistę z zakresu medycyny sądowej Leszka Białego,
- protokół zatrzymania Michała Kaszubskiego,
- informację zawierającą dane osobopoznawcze o podejrzanym.

Sąd postanowił: na podstawie art. 399 § 1 k.p.k. uprzedzić strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. na czyn z art. 119 § 1 k.w.

Na pytanie Przewodniczącego - strony oświadczyły, że nie żądają uzupełnienia przewodu sądowego.

Przewodniczący ogłosił, że przewód sądowy jest zamknięty, po czym udzielił głosu stronom:

Oskarżyciel publiczny wnosi o uznanie oskarżonego Michała Kaszubskiego za winnego wszystkich zarzucanych mu przestępstw i wymierzenie mu:

- za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.
- za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności.

Oskarżyciel wnosi o orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy.

Oskarżyciel posiłkowy Jan Baranowski wnosi o uznanie oskarżonego za winnego wszystkich zarzucanych mu przestępstw i wymierzenie mu kar takich, jakie zaproponował oskarżyciel publiczny. Nadto, wnosi o uwzględnienie jego wniosków dotyczących naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami oraz wniosku o zadośćuczynienie.

Oskarżony Michał Kaszubski wnosi o uniewinnienie od popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. oraz o wymierzenie mu łagodnych kar za dwa pozostałe przestępstwa. Wnosi też o nieuwzględnienie wniosków pokrzywdzonego dotyczących naprawienia szkód i zadośćuczynienia, ponieważ nie ma pieniędzy i obowiązków tych nie będzie w stanie wykonać.

Sąd udał się na naradę.

Po naradzie i sporządzeniu wyroku Przewodniczący ogłosił go publicznie, podał najważniejsze powody wyroku oraz wskazał stronom sposób i termin odwołania.

Rozprawę zamknięto o godz. 13.00.

Andrzej Makowski
(*podpis Przewodniczącego*)

Filip Dębiński
(*podpis Protokolanta*)

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Lesznie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Makowski

Protokolant: Filip Dębiński

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Jarosława Lipińskiego,
po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r. sprawy karnej Michała Kaszubskiego,
syna Marka i Ilony z d. Makuch, urodzonego 23 lipca 1980 r. w Lesznie,

oskarżonego o to, że:

- I. w dniu 12 września 2013 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, zabrał w celu przywłaszczenia wieniec o wartości 270 złotych na szkodę Jana Baranowskiego, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.,
- II. w dniu 20 października 2014 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, wielokrotnie uderzył Jana Baranowskiego pięściami w głowę oraz klatkę piersiową i spowodował u niego obrażenia w postaci stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia wargi dolnej i górnej, otarć naskórka prawej okolicy skroniowej, wstrząśnienia pnia mózgu oraz wybicia dwóch przednich zębów szczęki górnej, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.,
- III. w dniu 20 października 2014 r. w Lesznie, woj. wielkopolskie, uszkodził samochód marki Audi A4 stanowiący własność Jana Baranowskiego w ten sposób, że używając kamienia wybił wszystkie szyby w tym pojeździe, czym spowodował szkodę w wysokości 3 500 złotych, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

1. Uznaje, że czyn zarzucony oskarżonemu Michałowi Kaszubskiemu w punkcie I stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie przeciwko niemu o ten czyn umarza.
2. Oskarżonego Michała Kaszubskiego uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II, popełnionego w sposób tam opisany, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.
3. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie wymierzonej oskarżonemu Michałowi Kaszubskiemu w punkcie 2 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.
4. Oskarżonego Michała Kaszubskiego uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III, tj. od popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.
5. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

Andrzej Makowski
(podpis sędziego)

Leszno, dnia 18 lutego 2015 r.

Radca prawny Roman Mądry
Kancelaria Radcy Prawnego w Lesznie
ul. Dąbrowskiego 14/24
64-100 Leszno

*Pieczęć wpływu wniosku
do Sądu Rejonowego w Lesznie
(prezentata biura podawczego)
18 lutego 2015 r.*

Sygn. akt II K 1610/14

**Sąd Rejonowy w Lesznie
II Wydział Karny
ul. Kasprowicza 1
64 – 100 Leszno**

Wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku

z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie Michała Kaszubskiego, sygn. akt II K 1610/14.

Przedkładając w załączeniu pełnomocnictwo udzielone mi przez Pana Jana Baranowskiego, oskarżyciela posiłkowego w sprawie II K 1610/14, na podstawie art. 422 § 1 k.p.k. wnoszę, jako pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, o sporządzenie na piśmie i doręczenie mi – na adres kancelarii – odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem w sprawie II K 1610/14.

Roman Mądry
(podpis radcy prawnego)

Leszno, dnia 17 lutego 2015 r.

PEŁNOMOCNICTWO

Jan Baranowski, oskarżyciel posiłkowy w sprawie II K 1610/14 Sądu Rejonowego w Lesznie, niniejszym upoważniam radcę prawnego Romana Mądrego, prowadzącego Kancelarię Radcy Prawnego w Lesznie, do reprezentowania mnie i występowania w sprawie II K 1610/14 Sądu Rejonowego w Lesznie przed wszystkim sądami i organami, jako pełnomocnik, z prawem udzielenia substytucji.

Jan Baranowski
(podpis)

Uzasadnienie

Pokrzywdzony Jan Baranowski zamieszkuje w kamienicy położonej w Lesznie przy ul. Długiej 15. Na parterze, od strony ulicy, posiada garaż. Brama do garażu składa się z dwóch drewnianych skrzydeł i jest zamykana na kłódkę. Do garażu można wejść jedynie z zewnątrz. Pokrzywdzony jest właścicielem samochodu marki Audi A4, który nabył w dniu 26 sierpnia 2014 r.

Dowód: - zeznania pokrzywdzonego Jana Baranowskiego,
- zeznania świadka Tadeusza Świderskiego.

Jan Baranowski jest wdowcem. W pierwszą rocznicę śmierci żony, tj. w dniu 12 września 2013 r. zakupił wieniec, który chciał położyć na grobie żony. Za wieniec zapłacił 270 złotych. Wieczorem około godz. 20.30 udał się na cmentarz. Przechodził m.in. ul. Kwiatową. Po obu stronach tej ulicy rosną drzewa. W pewnym momencie zza jednego z drzew wyszedł oskarżony Michał Kaszubski, który zbliżył się do pokrzywdzonego i bez słowa chwycił go za prawą rękę, w której trzymał wieniec. Wykręcił mu tę rękę do tyłu. Jan Baranowski poczuł silny ból w łokciu. Niemniej, kurczowo trzymał wieniec. Krzyczał: „pomocy, ratunku”, ale nikogo nie było w pobliżu. Oskarżony siłą odgiął mu palce w prawej ręce i wyrwał wieniec, po czym uciekł. Jan Baranowski nie zawiadomił organów ścigania o tym zdarzeniu.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego Michała Kaszubskiego,
- zeznania pokrzywdzonego Jana Baranowskiego,
- paragon fiskalny z dnia 12 września 2013 r.

W dniu 20 października 2014 r. pokrzywdzony spacerował z kolegą Tadeuszem Świderskim ulicami Leszna. Około godz. 16.30 przechodzili ul. Poznańską. W pewnym momencie, wśród mężczyzn stojących na chodniku, Jan Baranowski rozpoznał oskarżonego, jako sprawcę kradzieży wieńca. Poznał go po rysach twarzy. Powiedział o tym Tadeuszowi Świderskiemu. Postanowili podejść do Michała Kaszubskiego, ale on na ich widok uciekł. Pokrzywdzony krzyknął: „ty złodzieju”.

Tadeusz Świderski znał Michała Kaszubskiego. Znał też jego ojca, który prowadzi warsztat samochodowy w Lesznie. Poprosił Jana Baranowskiego, aby nie zawiadamiał Policji, tylko porozmawiał z ojcem Michała Kaszubskiego. Zapewnił, że jest to porządny człowiek i na pewno naprawi wyrządzoną mu krzywdę, a synowi „przemówi do rozsądku”. Pokrzywdzony postanowił, że następnego dnia uda się do ojca oskarżonego.

Jan Baranowski rozstał się z Tadeuszem Świderskim i poszedł do swojego domu.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego Michała Kaszubskiego,
- zeznania pokrzywdzonego Jana Baranowskiego,
- zeznania świadka Tadeusza Świderskiego.

W chwili, gdy pokrzywdzony rozpoznał na ulicy oskarżonego, stał on na chodniku w towarzystwie Piotra Dudzińskiego. Michał Kaszubski zdenerwował się tym, że Jan Baranowski nazwał go złodziejem. Po ucieczce, ponownie spotkał się z Piotrem Dudzińskim i razem udali się pod dom pokrzywdzonego. Oskarżony „chciał z nim porozmawiać”.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego Michała Kaszubskiego.

Około godz. 17.30 Jan Baranowski postanowił pojechać na zakupy. Zszedł do garażu. Zdjął kłódkę i otworzył jedno skrzydło bramy. Wszedł do garażu, aby otworzyć drugie skrzydło. Wówczas do garażu

wszedł Michał Kaszubski i zamknął otwarte skrzydło. Krzyknął: „nie będziesz mnie nazywał złodziejem” i zaczął pokrzywdzonego uderzać pięściami w głowę i klatkę piersiową. Były to silne ciosy. Jan Baranowski próbował się zasłaniać. Oskarżony zadał mu kilkanaście uderzeń. Pokrzywdzony był zamroczony, ale nie przewrócił się. Oparł się o ścianę. Czuł, że ma wybite dwa przednie zęby szczęki górnej. Michał Kaszubski uciekł. Jan Baranowski wezwał karetkę pogotowia. Został przewieziony do szpitala. Umieszczono go na oddziale neurologicznym. Przebywał tam dwa dni.

Gdy pokrzywdzonego przywieziono do szpitala, zatelefonował do Tadeusza Świdarskiego. Na jego prośbę przyjechał on do szpitala. Jan Baranowski dał mu klucze do swojego domu i powiedział, aby zamknął dom i garaż. Po około 15 minutach Tadeusz Świdarski zatelefonował do niego i powiedział, że wszystkie szyby w jego samochodzie marki Audi A4 zostały wybite.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego Michała Kaszubskiego,
- zeznania pokrzywdzonego Jana Baranowskiego,
- zeznania świadka Tadeusza Świdarskiego,
- protokół oględzin garażu i samochodu.

Na skutek uderzeń zadanych przez oskarżonego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia wargi dolnej i górnej, otarc naskórka prawej okolicy skroniowej, wstrząśnienia pnia mózgu oraz wybicia dwóch przednich zębów szczęki górnej, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jego ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni.

Dowód: - opinia biegłego lekarza – specjalisty z zakresu medycyny sądowej wraz z dokumentacją medyczną stanowiącą podstawę wydania opinii.

Wstawienie dwóch sztucznych, przednich zębów szczęki górnej kosztowało pokrzywdzonego 4 000 złotych.

Dowód: - zaświadczenie z gabinetu dentystycznego „Piękny uśmiech”.

Jan Baranowski zapłacił również 3 500 złotych za zakup szyb i ich wstawienie w miejsce zniszczonych w samochodzie marki Audi A4.

Dowód: - faktura z salonu „Audi – Kowalski”.

Oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie przyznał się do kradzieży wienca oraz do spowodowania obrażeń u pokrzywdzonego i w tym zakresie złożył wyjaśnienia zgodne z przedstawionym stanem faktycznym.

Michał Kaszubski wyjaśnił, że we wrześniu 2013 r. na ul. Kwiatowej zaatakował Jana Baranowskiego. Wykręcił mu do tyłu prawą rękę i wyrwał wieniec. Próbował go sprzedać, ale nikt nie chciał kupić. Ostatecznie wyrzucił wieniec do kontenera na śmieci. Oskarżony przyznał również, że w dniu 20 października 2014 r. wielokrotnie uderzył pięściami pokrzywdzonego w głowę. Zdarzenie miało miejsce w garażu znajdującym się na parterze domu Jana Baranowskiego. Michał Kaszubski stwierdził, że jego zachowanie wynikało z tego, że pokrzywdzony wcześniej nazwał go złodziejem, gdy przypadkowo spotkali się na ul. Poznańskiej.

Opisane wyżej wyjaśnienia oskarżonego w pełni zasługują na wiarę, ponieważ są zgodne z zeznaniami Jana Baranowskiego i Tadeusza Świdarskiego.

Pokrzywdzony opisał przebieg wydarzeń, jakie miały miejsce w dniu 12 września 2013 r. i w dniu 20 października 2014 r. Z kolei Tadeusz Świdarski przedstawił wydarzenia, jakie w jego obecności miały

miejsce w dniu 20 października 2014 r. Ich relacje są w pełni zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego. Nie ulega wątpliwości, że wyjaśnienia oskarżonego i zeznania wymienionych świadków, w omawianym zakresie, są logiczne i wzajemnie się uzupełniają. W tej sytuacji Sąd nie miał podstaw do podważania ich wiarygodności.

Za wiarygodną Sąd uznał opinię biegłego lekarza - specjalisty z zakresu medycyny sądowej, a dotyczącą charakteru obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego. Opinia ta jest pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności.

Sąd dał także wiarę pozostałym zebranych w sprawie dokumentom, których wiarygodności nie podważała żadna ze stron.

Michał Kaszubski zaprzeczył, aby wybił szyby w samochodzie Jana Baranowskiego. I tym wyjaśnieniom Sąd dał wiarę. Żaden bowiem z dowodów zebranych w sprawie nie wskazuje na jego sprawstwo w tym zakresie. Jan Baranowski i Tadeusz Świdorski nie widzieli momentu wybijania szyb. Pokrzywdzony jedynie „domyśla się”, że sprawcą był oskarżony. Nadto, przeprowadzone oględziny garażu i samochodu nie doprowadziły do ujawnienia takich śladów, które mogłyby pozwolić na wykrycie sprawcy, czy sprawców zniszczenia mienia.

Wprawdzie w postępowaniu przygotowawczym zeznania obciążające Michała Kaszubskiego złożył Piotr Dudziński, ale na rozprawie, jako osoba najbliższa, skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań (art. 182 § 1 k.p.k.). W tej sytuacji, zgodnie z § 1 zdanie drugie art. 186 k.p.k., jego poprzednie zeznania nie mogą stanowić dowodu w sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.

Idąc dalej, jeżeli chodzi o kradzież wienca na szkodę Jana Baranowskiego, to niewątpliwie czyn ten nie stanowi przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Wartość skradzionej rzeczy nie przekroczyła bowiem ¼ minimalnego wynagrodzenia. Minimalne wynagrodzenie w dniu popełnienia czynu wynosiło 1600 złotych, a w dniu orzekania 1750 złotych - art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314) w zw. z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1074) oraz w zw. z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 1220).

Przedmiotowa kradzież stanowi zatem wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Niemniej, zgodnie z art. 45 § 1 k.w., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od jego popełnienia.

Kradzież wienca miała miejsce w dniu 12 września 2013 r. Karalność tego czynu ustała więc z upływem 12 września 2014 r., ponieważ w okresie roku od popełnienia wykroczenia nie wszczęto postępowania i nie doszło do przedłużenia terminu przedawnienia karalności do 2 lat. Dlatego też, na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., Sąd umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu w omawianym zakresie.

Uderzając pokrzywdzonego pięściami w głowę oraz klatkę piersiową i powodując u niego obrażenia naruszające prawidłowe działanie narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni, Michał Kaszubski wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.

Za powyższy czyn Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Określając rozmiar tej kary Sąd wziął pod uwagę z jednej strony to, że Michał Kaszubski przyznał się do popełnienia przedmiotowego przestępstwa i posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania, a z drugiej strony to, że spowodowane przez niego obrażenia łączyły się z dużym bólem i dyskomfortem dla pokrzywdzonego, w szczególności chodzi tu o wybite zębów.

Z uwagi na to, że oskarżony nie był dotychczas karany i posiada pozytywną opinię w miejscu zamieszkania, Sąd doszedł do wniosku, że zasługuje on na zastosowanie dobrodziejstwa przewidzianego w art. 69 § 1 k.k., tj. na warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec Michała Kaszubskiego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k., Sąd wyznaczył trzyletni okres próby uznając, że jest on wystarczający dla zweryfikowania postawy oskarżonego, a przede wszystkim sprawdzenia czy będzie on przestrzegał porządku prawnego.

Sąd nie uwzględnił wniosku pokrzywdzonego o nałożenie na Michała Kaszubskiego obowiązku naprawienia szkody związanej z kosztami wstawienia dwóch zębów, ponieważ został on złożony po upływie przewidzianego ustawą terminu. Wniosek ten winien być bowiem złożony do rozpoczęcia przewodu na rozprawie głównej, tj. do chwili odczytania aktu oskarżenia, a Jan Baranowski złożył go już po wszczęciu przewodu sądowego, a mianowicie w trakcie składania zeznań na rozprawie.

Odnosząc się do wniosku o zadośćuczynienie za krzywdę, jaką Jan Baranowski doznał na skutek obrażeń ciała spowodowanych u niego przez oskarżonego, to mimo iż został on złożony w terminie, bo jeszcze w postępowaniu przygotowawczym (w trakcie przesłuchania w charakterze świadka), Sąd nie dostrzegł podstaw do jego uwzględnienia. Za takim rozstrzygnięciem przemawia porównanie sytuacji majątkowej Michała Kaszubskiego i Jana Baranowskiego. Michał Kaszubski nie pracuje i nie posiada żadnego majątku. Jan Baranowski wykonuje zaś zawód lekarza, jest właścicielem kamienicy i posiada samochód marki Audi A4, rocznik 2014.

Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony nie jest w stanie uiścić żadanego przez pokrzywdzonego zadośćuczynienia w kwocie 7 000 złotych. Dlatego też Sąd nie uwzględnił przedmiotowego wniosku, co przecież nie zmieni bardzo dobrej sytuacji majątkowej Jana Baranowskiego.

Michał Kaszubski nie pracuje i nie posiada żadnych dochodów oraz majątku. Dlatego też, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od uiszczenia opłaty.

SSR Andrzej Makowski
(podpis Przewodniczącego)

Informacja dla zdającego:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony radcy prawnemu Romanowi Mądreemu na adres jego kancelarii w dniu 2 marca 2015 r.

Nr kodu zdającego

*Ministerstwo Sprawiedliwości
Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej*

EGZAMIN RADCOWSKI 12 MARCA 2015 r.

zadanie z zakresu prawa cywilnego

Pouczenie:

1. Zadanie oznacza się indywidualnym kodem.
 - a. W przypadku rozwiązywania zadania w formie odręcznej, zdający wpisuje numer kodu na pierwszej stronie zadania i na każdej stronie pracy zawierającej rozwiązanie zadania.
 - b. W przypadku rozwiązywania zadania przy użyciu sprzętu komputerowego, zdający wpisuje numer kodu na pierwszej stronie zadania (odręcznie) oraz w oknie aplikacji do zdawania egzaminów prawniczych, zgodnie z wyświetlonym komunikatem (numer kodu będzie automatycznie wstawiany na każdej stronie pracy).
2. Nie jest dopuszczalne w żadnym miejscu zadania i pracy zawierającej rozwiązanie zadania wpisanie własnego imienia i nazwiska ani też podpisanie się własnym imieniem i nazwiskiem.
3. Czas na rozwiązanie zadania wynosi 360 minut.
4. Zadanie z zakresu prawa cywilnego zawarte jest na 31 ponumerowanych stronach (łącznie ze stroną tytułową i informacją dla zdającego). W razie braku którejkolwiek ze stron, należy o tym niezwłocznie zawiadomić Komisję Egzaminacyjną.

Informacja dla zdającego

1. Po zapoznaniu się z treścią zadania, proszę przygotować – jako należycie umocowany pełnomocnik powoda radca prawny Łukasz Skuteczny - apelację, albo w przypadku uznania, że jest brak podstaw do jej wniesienia, sporządzić opinię prawną – z uwzględnieniem interesu reprezentowanej przez siebie strony.
2. Należy przyjąć, że:
 - a) wszystkie dokumenty zostały sporządzone i złożone we właściwej formie i podpisane przez uprawnione osoby, a także zawierają wszystkie wymagane prawem adnotacje i pieczęcie,
 - b) prawidłowo uiszczono opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz opłatę sądową od pozwu,
 - c) załączniki do pism procesowych stron, które nie zostały włączone do akt sprawy, zostały prawidłowo złożone,Ponadto należy przyjąć, że w aktach sprawy znajdują się:
 - a) wszystkie wymagane pełnomocnictwa, zarządzenia, dowody doręczeń oraz dowody nadania pism stronie przeciwnej,
 - b) zaświadczenie wystawione przez osoby uprawnione do działania w imieniu PKO BP, z którego wynika, że w dniu 20 stycznia 2009 r. udzielono Halinie Sprytnej kredytu gotówkowego w kwocie 200.000 zł.
3. Sporządzając apelację lub opinię należy podpisać ją imieniem i nazwiskiem uprawnionej osoby.
4. W przypadku uznania, że zasadne jest przygotowanie apelacji, zdający nie ma obowiązku określenia wysokości należnej opłaty oraz przyjąć winien, że sądem drugiej instancji jest Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział V Cywilny, ul. Płocka 9, 01-231 Warszawa.
5. Data rozwiązania zadania powinna wynikać z przedstawionego stanu faktycznego.

Warszawa, dnia 7 stycznia 2014 r.

*Pieczęć Biura Podawczego Sądu Rejonowego
dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie,
wpłynęło 7 stycznia 2014 r.
st. sekr. Anna Miła
(podpis)*

**Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia
w Warszawie
Wydział I Cywilny
ul. Marszałkowska 82, 00 – 517 Warszawa**

Powód:

Jeremiasz Bogacki

zam. 01-205 Warszawa, ul. Młynarska 12 m. 8
nr PESEL 66120700268

Pozwani:

Grzegorz Dłużny

zam. 03-599 Warszawa, ul. Wojskowa 14.

Halina Sprytna

zam. 03-599 Warszawa, ul. Wojskowa 14.

w.p.s. **70.000 zł.**

POZEW

Na podstawie art. 527 i następnych k.c. wnoszę o uznanie za bezskuteczną wobec powoda czynności prawnej – umowy sprzedaży nieruchomości stanowiącej działkę gruntu zabudowanej domem jednorodzinnym – bliźniaczym, położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14, zawartej w dniu 27 stycznia 2009 r. przed notariuszem Martą Gorzelak za nr Rep. A Nr 694/2009 przez pozwanych Grzegorza Dłużnego i Halinę Sprytną – jako dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela Jeremiasza Bogackiego – do wysokości wierzytelności przysługującej powodowi w kwocie 70.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty;

ewentualnie

na podstawie art. 59 k.c. wnoszę o uznanie za bezskuteczną wobec powoda czynności prawnej – umowy sprzedaży nieruchomości stanowiącej działkę gruntu zabudowanej domem jednorodzinnym – bliźniaczym, położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14, zawartej w dniu 27 stycznia 2009 r. przed notariuszem Martą Gorzelak za nr Rep. A Nr 694/2009 przez pozwanych Grzegorza Dłużnego i Halinę Sprytną – jako uniemożliwiającej realizację

roszczenia wierzyciela Jeremiasza Bogackiego, to jest prowadzenia egzekucji z nieruchomości na podstawie nakazu zapłaty z dnia 29 października 2008 r.

Wnoszę także o:

1. zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych;
2. przeprowadzenie dowodów wymienionych w uzasadnieniu pozwu na okoliczności tam wskazane;
3. przeprowadzenie rozprawy także w razie nieobecności powoda, a w razie zaistnienia ustawowych przesłanek – o wydanie wyroku zaocznego.

Uzasadnienie

Powoda i pozwanego Grzegorza Dłużnego łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 1 czerwca 2007 r. Grzegorz Dłużny zobowiązał się zwrócić pożyczkę bez wezwania w terminie do dnia 1 czerwca 2008 r. Wierzytelność powoda z tego tytułu wynosi kwotę 70.000 zł i została ona zasądzona wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty od Grzegorza Dłużnego na rzecz Jeremiasza Bogackiego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w dniu 29 października 2008 r. (*dowód: odpis nakazu zapłaty wraz z klauzulą wykonalności wydanego w sprawie I Nc 222/08*).

Pożyczka udzielona została Grzegorzowi Dłużnemu na zorganizowanie działalności gospodarczej. Pozwany zapewniał wówczas, że działalność ta szybko przyniesie dochód i w ciągu roku będzie mógł zwrócić pożyczkę. Pozwany zapewniał również, że wprawdzie nie dysponuje żadnym większym kapitałem ani wartościowymi rzeczami ruchomymi, ale nawet, jeśli nie udałoby mu się zwrócić pożyczki w umówionym terminie, to jest on właścicielem nieruchomości zabudowanej domem jednorodzinny – bliźniakiem, położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14. Pozwany zapewniał, że w razie potrzeby sprzeda tę nieruchomość, zwróci dług, a za resztę pieniędzy kupi małe mieszkanie (*dowód: zeznania stron*).

Na podstawie nakazu zapłaty powód wszczął w dniu 8 września 2010 r. przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone prawomocnym postanowieniem Komornika z dnia 30 marca 2011 r. z powodu bezskuteczności egzekucji (*dowód: odpis prawomocnego postanowienia Komornika przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 30 marca 2011 r.*).

Dopiero w toku postępowania egzekucyjnego okazało się, że pozwany Grzegorz Dłużny otrzymał odpis pozwu i nakazu zapłaty w sprawie I Nc 222/08 w dniu 10 listopada 2008 r., a już 12 listopada 2008 r. zawarł w formie aktu notarialnego przedwstępną umowę sprzedaży nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14, mocą której zobowiązał się sprzedać powyższą nieruchomość za cenę 600.000 zł. pozwanej Halinie Sprytnej – konkubinie pozwanego (*dowód: odpis aktu notarialnego z dnia 12 listopada 2008 r.*).

Grzegorz Dłużny próbował następnie wnieść zarzuty od nakazu zapłaty w sprawie I Nc 222/08 Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia, jednak bezskutecznie. Zarzuty zostały odrzucone z powodu nieuiszczenia opłaty sądowej prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 20 stycznia 2009 r. (*dowód: odpis prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 20 stycznia 2009 r.*). Po otrzymaniu odpisu tego postanowienia przez Grzegorza Dłużnego w dniu 23 stycznia 2009 r., pozwani 4 dni później, to jest 27 stycznia 2009 r., zawarli umowę sprzedaży nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14, stanowiącej jedyny składnik majątku Grzegorza Dłużnego (*dowód: odpis aktu notarialnego z dnia 27 stycznia 2009 r.*).

Umowa powyższa została zawarta z pokrzywdzeniem wierzyciela Jeremiasza Bogackiego i uniemożliwia realizację jego słuszych roszczeń. Dłużnik wyzbył się bowiem jedynego wartościowego składnika majątkowego. Od czasu zawarcia umowy pożyczki nie posiadał on i nie posiada obecnie żadnych wartościowych rzeczy ani środków pieniężnych. Grzegorz Dłużny w dalszym ciągu mieszka na terenie sprzedanej nieruchomości wraz ze swoją konkubiną i nagabuje sąsiadów i znajomych o udzielanie mu kolejnych pożyczek (*dowód: zeznania świadków: Marka Bliskiego – Warszawa, ul. Wojskowa 16, Edwarda Dalekiego – Warszawa, ul. Szara 12 m. 8 oraz Jadwigi Pośredniej – Warszawa, ul. Łagodna 4*).

Mając na uwadze przedstawione wyżej okoliczności powództwo zasługuje na uwzględnienie.

podpis powoda

załączniki:

1. odpis prawomocnego nakazu zapłaty wraz z klauzulą wykonalności wydanego w sprawie I Nc 222/08;
2. odpis prawomocnego postanowienia Komornika przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 30 marca 2011 r.;
3. odpis aktu notarialnego z dnia 12 listopada 2008 r.;
4. odpis prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 20 stycznia 2009 r.;
5. odpis aktu notarialnego z dnia 27 stycznia 2009 r.;
6. dwa komplety odpisów pozwu wraz z załącznikami;
7. dowód uiszczenia opłaty sądowej od pozwu.

Informacja dla zdającego: Należy założyć, że odpis pozwu wraz z załącznikami doręczono pozwanym w dniu 13 marca 2014 r.

Nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym

Dnia 29 października 2008 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie Wydział I Cywilny

w składzie: SSR Janina Jańska

na skutek pozwu wniesionego w dniu 20 października 2008 r.

przez Jeremiasza Bogackiego,

przeciwko Grzegorzowi Dłużnemu

o zapłatę

nakazuje pozwanemu Grzegorzowi Dłużnemu, aby zapłacił powodowi Jeremiaszowi Bogackiemu kwotę 70 000 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych), z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4 492 zł (cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wniósł w tymże terminie zarzuty.

podpis sędziego

Informacja dla zdającego: Należy przyjąć, że na odpisie nakazu zapłaty znajdują się prawidłowe pieczęcie sądu oraz adnotacje o właściwych podpisach na oryginale orzeczenia wraz ze stwierdzeniem za zgodność z oryginałem, nakaz zapłaty opatrzony został klauzulą wykonalności, a także, że odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu doręczony został Grzegorzowi Dłużnemu w dniu 10 listopada 2008 r.

Warszawa, dnia 30 marca 2011r.

Komornik Sądowy
przy Sądzie Rejonowym
dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie
Maciej Jawa Kancelaria Komornicza
ul. Limanowskiego 12/14, 00-952 Warszawa

KM 234/10

POSTANOWIENIE

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie
w sprawie egzekucyjnej KM 234/10 wierzyciela Jeremiasza Bogackiego zam. Warszawa
ul. Młynarska 12/8

przeciwko

Grzegorzowi Dłużnemu zam. Warszawa ul. Wojskowa 14

prowadzonej w oparciu o prawomocny nakaz zapłaty Sądu Rejonowego dla Warszawy-
Śródmieścia w Warszawie z dnia 29 października 2008 r. sygn. akt I Nc 222/08 zaopatrzony
w klauzulę wykonalności

postanowił

umorzyć postępowanie na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

Uzasadnienie

Na skutek wniosku wierzyciela Jeremiasza Bogackiego z dnia 8 września 2010 r. wszczęto postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi Grzegorzowi Dłużnemu na podstawie tytułu wykonawczego – prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w dniu 29 października 2008 r. sygn. akt I Nc 222/08 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

W toku czynności egzekucyjnych przeprowadzonych pod adresem zamieszkania dłużnika, tj. przy ul. Wojskowej 14 w Warszawie ustalono, że dłużnik Grzegorz Dłużny nie prowadzi działalności gospodarczej i nie posiada majątku. Dłużnik nie pracuje, nie

przysługują mu wierzytelności i nie posiada pojazdu mechanicznego, akcji, obligacji, papierów wartościowych, nieruchomości, ruchomości ani innych praw majątkowych przedstawiających ekonomiczną wartość.

Dom pod tym adresem jest własnością Haliny Sprytnej, która nabyła go od Grzegorza Dłużnego na podstawie notarialnej umowy sprzedaży z dnia 27 stycznia 2009 r. (Rep. A. Nr 694/09). Według oświadczenia Grzegorza Dłużnego i Haliny Sprytnej, dłużnik jest jej konkubentem. Według oświadczenia Haliny Sprytnej jest ona zatrudniona w zakładzie fryzjerskim. Wysokości dochodów nie ujawnia. W domu przy ul. Wojskowej znajduje się wysłużone umeblowanie oraz stary sprzęt RTV i AGD o nikłej wartości handlowej.

Jak wynika z przeprowadzonych wywiadów w bankach, urzędach (Skarbowym, Oddziale ZUS), dłużnik nie ma rachunków bankowych, nie figuruje w ewidencji gruntów jako właściciel, współwłaściciel czy wieczysty użytkownik, nie pobiera emerytury, renty, zasiłków. Nie figuruje również jako właściciel czy współwłaściciel pojazdów mechanicznych.

W konsekwencji oczywistym jest, że z ewentualnej egzekucji (z ruchomości znajdujących się w domu przy ul. Wojskowej 14) nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych.

Do wiadomości:

- 1) Jeremiasz Bogacki
- 2) Grzegorz Dłużny
- 3) a/a

podpis komornika

Informacja dla zdającego: Należy przyjąć, że postanowienie komornika wydane zostało we właściwej formie, zawiera wszystkie niezbędne pieczęcie, podpisy i adnotacje, a także, że jest prawomocne.

WYPIS

Kancelaria Notarialna
Marta Gorzelak
Notariusz
ul. 3 Maja 10, 00-900 Warszawa

Repertorium A Nr 1200/08

AKT NOTARIALNY

Dnia dwunastego listopada dwa tysiące ósmego roku (12.11.2008) przed notariuszem Martą Gorzelak, prowadzącą Kancelarię Notarialną w Warszawie, ul. 3 Maja 10, 00-900 Warszawa, w tej Kancelarii stawili się:

1. Grzegorz Dłużny, syn Jana i Krystyny, kawaler, legitymujący się dowodem osobistym AHK092217, wydanym z ważnością do dnia 07 grudnia 2015 r., PESEL 66112709914.
2. Halina Sprytna, córka Józefa i Darii, rozwiedziona, legitymująca się dowodem osobistym AKS112318, wydanym z ważnością do dnia 10 lutego 2019 r., PESEL 68100534529.

Tożsamość stawających notariusz ustaliła na podstawie okazanych i powołanych wyżej dowodów osobistych.

PRZEDWSTĘPNA UMOWA SPRZEDAŻY

I. Grzegorz Dłużny oświadcza, iż jest wpisany w księdze wieczystej jako właściciel nieruchomości położonej w Warszawie-Śródmieściu, obręb 120 stanowiącej działkę ewidencyjną nr 100 o powierzchni 0,0252 ha – na podstawie umowy sprzedaży z dnia 10 stycznia 1994 r. zawartej przed notariuszem Janem Nowakiem w Kancelarii Notarialnej w Warszawie Rep. A. Nr 100/94 oraz prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 13 grudnia 2005 r. (I Ns 1456/05) o stwierdzeniu nabycia spadku po Krystynie Dłużnej.

Dla nieruchomości tej Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, Wydział X prowadzi Księgę wieczystą WA4M/00008742/1 (osiem tysięcy siedemset czterdzieści dwa przez jeden), na dowód czego przedkłada on odpis zwykły z księgi wieczystej wydany w dniu 10 listopada 2008 r., godz. 14.18, sygn. wniosku: WA4M/10.11/65/2008, z treści którego wynika, że prawo własności nieruchomości objętej tą księgą wieczystą wpisane jest na rzecz Grzegorza Dłużnego s. Jana i Krystyny, a w dziale I Sp, III i IV tej księgi brak jest wpisów.

II. Stawający przedkładają:

- a) wypis z rejestru gruntów wydany przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy w dniu 15 października 2008 r., z treści którego wynika, że właścicielem położonej w

Warszawie-Śródmieściu działka nr 100 o powierzchni 0,0252 ha jest Grzegorz Dłużny.....

- b) zaświadczenie wydane przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy w dniu 02 listopada 2008 r., znak GP-7335/Z/G/A/400/08, z treści którego wynika między innymi, że zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonym Uchwałą nr IXN/309/06 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 15 maja 2006 r. działka nr 100 położona w Warszawie znajduje się w terenie o przeznaczeniu: tereny zabudowy jednorodzinnej (symbol planu I 26MNR) oraz tereny dróg publicznych – drogi dojazdowe (symbol planu KDD).....

III. Grzegorz Dłużny oświadcza, że:

- stan prawny opisanej nieruchomości nie uległ zmianie i wolna jest od wszelkich obciążeń oraz roszczeń i praw osób trzecich, nie jest też dzierżawiona, ani wynajmowana osobom trzecim oraz że stanowi jego majątek osobisty.....

- z tytułu niniejszej czynności nie jest podatnikiem podatku od towarów i usług.....

IV. Stawający oświadczają, iż działka nr 100, będąca przedmiotem niniejszej umowy, jest zabudowana domem mieszkalnym w zabudowie bliźniaczej oznaczonym nr 14, ma zapewniony bezpośredni dostęp do drogi publicznej, tj. ulicy Wojskowej i nie jest nieruchomością rolną w rozumieniu przepisów ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego.....

V. Umową niniejszą Grzegorz Dłużny i Halina Sprytna zobowiązują się zawrzeć w terminie do 30 marca 2009 r. umowę, na mocy której Grzegorz Dłużny sprzeda Halinie Sprytniej opisaną wyżej nieruchomość położoną w Warszawie-Śródmieściu, obręb 120, stanowiącą działkę ewidencyjną nr 100, o powierzchni 0,0252 ha (dwa ary i 52 metry kwadratowe), za cenę 600 000 zł (sześćset tysięcy złotych), a Halina Sprytna za powyższą kwotę i we wskazanym wyżej terminie ją kupi.....

VI. Notariusz zwróciła stronom uwagę na treść przepisu art. 389 k.c., art. 390 k.c. i art. 64 k.c. w zw. z art. 1047 k.p.c.....

VII. Pobrano takse notarialną za dokonanie czynności notarialnej w kwocie 1585 zł na podstawie § 3 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 czerwca 2004 r. w sprawie maksymalnych stawek taksy notarialnej oraz kwotę 22 % tytułem podatku od towarów i usług – 348,70 zł na podstawie art. 15 w zw. z art. 41 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tj. łącznie 1933,70 zł.....

Podatku od czynności cywilnoprawnych nie pobrano zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych.....

Akt został odczytany, przyjęty i podpisany.....

Na oryginale własnoręczne podpisy stawających i notariusza.

pieczęć okrągła i podpis notariusza

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2009 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie – Wydział I Cywilny

w następującym składzie: SSR Janina Jańska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2009 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Jeremiasza Bogackiego

przeciwko Grzegorzowi Dłużnemu

o zapłatę

postanawia:

odrzuć zarzuty.

Uzasadnienie

Pomimo wezwania, pozwany w ustawowym terminie nie uiścił opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w dniu 29 października 2008 r. W związku z powyższym zarzuty podlegały odrzuceniu na podstawie art. 494 § 1 k.p.c.

podpis sędziego

Informacja dla zdającego: Należy przyjąć, że na odpisie postanowienia znajdują się prawidłowe pieczęcie sądu oraz adnotacje o właściwych podpisach na oryginale orzeczenia wraz ze stwierdzeniem za zgodność z oryginałem, a także, że postanowienie to jest prawomocne, oraz że zostało ono doręczone pozwanemu w dniu 23 stycznia 2009 r.

WYPIS

Kancelaria Notarialna
Marta Gorzelak
Notariusz
ul. 3 Maja 10,
00-900 Warszawa

Repertorium A Nr 694/2009

AKT NOTARIALNY

Dnia dwudziestego siódmego stycznia dwa tysiące dziewiątego roku (27.01.2009) przed notariuszem Martą Gorzelak, prowadzącą Kancelarię Notarialną w Warszawie, ul. 3 Maja 10 00-900 Warszawa, w tej Kancelarii stawili się:

1. Grzegorz Dłużny, syn Jana i Krystyny, kawaler, legitymujący się dowodem osobistym AHK092217, wydanym z ważnością do dnia 07 grudnia 2015 r., PESEL 66112709914.
2. Halina Sprytna, córka Józefa i Darii, rozwiedziona, legitymująca się dowodem osobistym AKS112318, wydanym z ważnością do dnia 10 lutego 2019 r., PESEL 68100534529

Tożsamość stawających notariusz ustaliła na podstawie okazanych i powołanych wyżej dowodów osobistych.

UMOWA SPRZEDAŻY

I. Grzegorz Dłużny oświadcza, iż jest wpisany w księdze wieczystej jako właściciel nieruchomości położonej w Warszawie-Śródmieściu, obręb 120, stanowiącej działkę ewidencyjną nr 100 o powierzchni 0,0252 ha – na podstawie umowy sprzedaży z dnia 10 stycznia 1994 r., zawartej przed notariuszem Janem Nowakiem w Kancelarii Notarialnej w Warszawie Rep. A. Nr 100/94 oraz prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 13 grudnia 2005 r. (I Ns 1456/05) o stwierdzeniu nabycia spadku po Krystynie Dłużnej.

Dla nieruchomości tej Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, Wydział X prowadzi Księgę wieczystą WA4M/00008742/1 (osiem tysięcy siedemset czterdzieści dwa przez jeden), na dowód czego przedkłada on odpis zwykły z księgi wieczystej wydany w dniu 22 stycznia 2009 r., godz. 16.08, sygn. wniosku: WA4M/22.01/65/2009, z treści którego wynika, że prawo własności nieruchomości objętej tą księgą wieczystą wpisane jest na rzecz Grzegorza Dłużnego s. Jana i Krystyny, a w dziale I Sp, III i IV tej księgi brak jest wpisów.

II. Stawający przedkładają:

- a) wypis z rejestru gruntów wydany przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy w dniu 19 stycznia 2009 r., z treści którego wynika, że właścicielem położonej w Warszawie-Śródmieściu działki nr 100 o powierzchni 0,0252 ha jest Grzegorz Dłużny

- b) zaświadczenie wydane przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy w dniu 02 stycznia 2009 r., znak GP-7335/Z/G/A/003/09, z treści którego wynika między innymi, że zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonym Uchwałą nr IXN/309/06 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 15 maja 2006 r. działka nr 100 położona w Warszawie znajduje się w terenie o przeznaczeniu: tereny zabudowy jednorodzinnej (symbol planu I 26MNR) oraz tereny dróg publicznych – drogi dojazdowe (symbol planu KDD).....

III. Grzegorz Dłużny oświadcza, że:

- stan prawny opisanej nieruchomości nie uległ zmianie i wolna jest od wszelkich obciążeń oraz roszczeń i praw osób trzecich, nie jest też dzierżawiona, ani wynajmowana osobom trzecim oraz że stanowi jego majątek osobisty.....

- z tytułu niniejszej czynności prawnej nie jest podatnikiem podatku od towarów i usług.

IV. Stawający oświadczają, iż:.....

- działka nr 100 będąca przedmiotem niniejszej umowy jest zabudowana domem mieszkalnym w zabudowie bliźniaczej oznaczonym nr 14, ma zapewniony bezpośredni dostęp do drogi publicznej, tj. ulicy Wojskowej i nie jest nieruchomością rolną w rozumieniu przepisów ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego.....

- w dniu 12 listopada 2008 r. w tut. Kancelarii, przed notariuszem sporządzającym niniejszy akt notarialny zawarły przedwstępną umowę sprzedaży opisanej wyżej nieruchomości, Rep. A. Nr 1200/08.....

V. Umową niniejszą Grzegorz Dłużny oświadcza, że w wykonaniu umowy przedwstępnej zawartej w tutejszej Kancelarii Notarialnej w dniu 12 listopada 2008 r. (Rep. A. Nr 1200/08) sprzedaje Halinie Sprytnej opisaną wyżej nieruchomość położoną w Warszawie-Śródmieściu w obrębie 120, stanowiącą działkę ewidencyjną nr 100, o powierzchni 0,0252 ha (dwa ary i 52 metry kwadratowe), za cenę 600 000 zł (sześćset tysięcy złotych), a Halina Sprytka oświadcza, że nieruchomość tę za podaną cenę kupuje, wyjaśniając, że nabywa ją do majątku osobistego, gdyż nie pozostaje w związku małżeńskim.....

VI. Stawający oświadczają, że cena sprzedaży nieruchomości w kwocie 600 000 zł (sześćset tysięcy złotych), została w całości zapłacona w następujący sposób:

- kwota 200 000 zł (dwieście tysięcy złotych) została w dniu dzisiejszym przekazana gotówką.....

- pozostała kwota 400 000 zł (czterysta tysięcy złotych) została umorzona przez potrącenie wierzytelności przysługującej Grzegorzowi Dłużnemu z tytułu ceny z wierzytelnością przysługującą Halinie Sprytnej

VII. Halina Sprytka oświadcza, że jest już w posiadaniu przedmiotowej nieruchomości i z dniem dzisiejszym przechodzą na nią związane z nieruchomością korzyści i ciężary.....

VIII. Notariusz zwróciła stronom uwagę:.....

- na treść przepisu art. 56 ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy, art. 36 i art. 37 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu

przestrzennym, w tym w szczególności dotyczących opłat związanych ze zmianą lub uchwaleniem nowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz art. 6 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych.....

- na treść przepisów art. 5 ust. 3-7 oraz art. 63 i art. 63a ustawy Prawo budowlane, dotyczących obowiązku ustalenia dla budynku jego charakterystyki energetycznej w formie świadectwa charakterystyki energetycznej i udostępnienia go nabywcy, a strona nabywająca oświadcza, że nie żąda przedłożenia powyższego dokumentu do niniejszej czynności.....

IX. Koszty sporządzenia tej umowy (w tym opłatę sądową i podatek od czynności cywilnoprawnych) oraz wpisu praw z niej wynikających ponosi strona kupująca.....

X. Halina Sprytna wnosi, aby na podstawie tej umowy oraz powołanych w niej dokumentów w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Mokotowa w Warszawie w dziale II księgi wieczystej WA4M/00008742/1 wpisano prawo własności na rzecz Haliny Sprytnej córki Józefa i Darii.....

XI. Pobrano:.....

- opłatę sądową na podstawie art. 7 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie oraz na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych 200 zł (gotówką).....

- takse notarialną za dokonanie czynności notarialnej w kwocie 1585 zł na podstawie § 1, 2, 3 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 czerwca 2004 r. w sprawie maksymalnych stawek taksy notarialnej oraz kwotę 22 % tytułem podatku od towarów i usług – 348,70 zł na podstawie art. 15 w zw. z art. 41 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tj. łącznie 1933,70 zł.....

- podatek od czynności cywilnoprawnych na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych w kwocie 12 000 zł.....

Łącznie pobrano 14 133,70 zł.....

Akt został odczytany, przyjęty i podpisany.....

Na oryginale własnoręczne podpisy stawających i notariusza.

pieczęć okrągła i podpis notariusza

Warszawa, dnia 20 marca 2014 r.

*Pieczęć Biura Podawczego Sądu Rejonowego
dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie,
wpłynęło 20 marca 2014 r.
st. sekr. Anna Miła
(podpis)*

**Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia
w Warszawie
Wydział I Cywilny
ul. Marszałkowska 82, 00 – 517 Warszawa**

Powód:

Jeremiasz Bogacki

(pozostałe dane w aktach sprawy)

Pozwani:

Grzegorz Dłużny

(pozostałe dane w aktach sprawy)

Halina Sprytna

(pozostałe dane w aktach sprawy)

sygn. akt. I C 23/14

Odpowiedź na pozew

W imieniu własnym pozwani Grzegorz Dłużny i Halina Sprytna wnoszą o:

1. oddalenie powództwa,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów procesu według norm przypisanych,
3. przeprowadzenie dowodów wymienionych w treści odpowiedzi na pozew na okoliczności wskazane przez pozwanych,
4. przeprowadzenie rozprawy także w razie nieobecności pozwanych.

Uzasadnienie

Pozwany Grzegorz Dłużny przyznaje, że łączyła go z powodem umowa pożyczki zawarta w dniu 1 czerwca 2007 r. oraz że kwota wynikająca z tego tytułu została zasądzona (choć niesłusznie) od pozwanego na rzecz Jeremiasza Bogackiego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w dniu 29 października 2008 r. Kwota objęta umową pożyczki została zasądzona niesłusznie, gdyż tak naprawdę jej zwrot uzależniony był od powodzenia przedsięwzięcia gospodarczego, w związku z którym została udzielona. Jeremiasz Bogacki godził się na poniesienie ryzyka gospodarczego polegającego na tym, że jeśli przedsięwzięcie gospodarcze pozwanego powiedzie się, to powód będzie miał udział w zyskach, a jeśli nie – to nie otrzyma zwrotu pożyczki. Pozwany

nie mógł jednak udowodnić swoich racji przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia, gdyż na skutek nieszczęśliwego splotu okoliczności i braku środków finansowych na uiszczenie opłaty sądowej, zarzuty od nakazu zapłaty wniesione przez Grzegorza Dłużnego zostały odrzucone.

Pozwani stanowczo zaprzeczają natomiast, aby na skutek umowy sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. Wojskowej 14 doszło do jakiegokolwiek pokrzywdzenia Jeremiasza Bogackiego. Halina Sprytna i Grzegorz Dłużny pozostawali wprawdzie w konkubinacie przez okres 15 lat, jednak ostatecznie zakończyli swój związek w maju 2005 r. Halina Sprytna wyprowadziła się do swojej matki na ul. Modrą i nie wiedziała nawet, że pozwany i powód zawarli umowę pożyczki, a co dopiero o jakimś pokrzywdzeniu powoda. Do domu na ulicę Wojskową, Halina Sprytna wraz z córką Joanną powróciły dopiero na przełomie 2008 i 2009 r. po jego kupnie. (*dowód: zeznania świadka Joanny Sprytnej – córki pozwanej – Warszawa, ul. Wojskowa 14, zeznania pozwanych*).

Ponadto udzielona pozwanemu rzekoma pożyczka była w istocie inwestycją i powód – jak to już wyżej wspomniano – liczył się z ryzykiem niepowodzenia gospodarczego i utraty pieniędzy.

Pozwani podnoszą także, że Grzegorz Dłużny winien był swojej byłej konkubinie kwotę odpowiadającą 2/3 ceny sprzedaży nieruchomości. Halina Sprytna przez okres 15 lat konkubinatu pokrywała koszty remontów nieruchomości położonej przy ul. Wojskowej 14, wyłożyła pieniądze na pogrzeb matki Grzegorza Dłużnego, a także dwukrotnie sfinansowała działalność gospodarczą pozwanego. Działalność ta jednak nie przynosiła dochodów, gdyż był kryzys i ostatecznie została zaniechana. Intencją pozwanego przy umowie sprzedaży nieruchomości nie było pokrzywdzenie powoda, ale konieczność spłaty długu u byłej konkubiny, która groziła pozwanemu sądem (*dowód: zeznania Joanny Sprytnej, zeznania stron*).

Ponadto pozwany podnosi, że – wbrew temu, co twierdzi Jeremiasz Bogacki – nieruchomość przy ul. Wojskowej 14 nie była jedynym majątkiem Grzegorza Dłużnego. Pozwany, prowadząc przez lata działalność gospodarczą zaoszczędził kwotę 50 000 zł. Pozwanemu pozostała również 1/3 ceny sprzedaży nieruchomości. Te pieniądze zostały już wydane na utrzymanie i leczenie pozwanego (*dowód: zeznania Joanny Sprytnej, zeznania pozwanych*).

W związku z powyższym stwierdzić należy, że nie doszło do żadnego pokrzywdzenia Jeremiasza Bogackiego i powództwo powinno być oddalone.

Załączniki: Odpis pisma procesowego dla powoda.

podpisy pozwanych

Informacja dla zdającego: należy założyć, że odpis pisma został doręczony powodowi w dniu 23 kwietnia 2014 r.

Warszawa, dnia 25 kwietnia 2014 r.

*Pieczęć Biura Podawczego Sądu Rejonowego
dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie,
wpłynęło 25 kwietnia 2014 r.
st. sekr. Anna Miła
(podpis)*

**Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia
w Warszawie
Wydział I Cywilny
ul. Marszałkowska 82, 00 – 517 Warszawa**

Powód:
Jeremiasz Bogacki
(pozostałe dane w aktach sprawy)

Pozwani: Grzegorz Dłużny
(pozostałe dane w aktach sprawy)
Halina Sprytna
(pozostałe dane w aktach sprawy)

sygn. akt. I C 23/14

Pismo procesowe z wnioskami dowodowymi.

Wobec treści odpowiedzi na pozew, w której kwestionowany jest zły stan majątkowy pozwanego Grzegorza Dłużnego oraz fakt pozostawiania przez pozwanych przez cały czas w konkubinacie, powód wnosi o przesłuchanie świadków Marka Bliskiego, Edwarda Dalekiego i Jadwigi Pośredniej – zgłoszonych już w pozwie – także na powyższe okoliczności.

Powołane wyżej okoliczności są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

podpis powoda

Załączniki:
Dwa odpisy pisma procesowego dla pozwanych.

Informacja dla zdającego: Należy założyć, że odpis pisma został doręczony pozwanym w dniu 10 maja 2014 r.

PROTOKÓŁ

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie Wydział I Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Łukasz Temida

Protokolant: sekr. sąd. Anna Toga

na rozprawie rozpoznał sprawę
z powództwa Jeremiasza Bogackiego
przeciwko Grzegorzowi Dłużnemu i Halinie Sprytnej

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

Posiedzenie rozpoczęło o godzinie 9.00

Po wywołaniu sprawy stawili się: powód i pozwani oraz świadkowie: Marek Bliski, Edward Daleki, Jadwiga Pośrednia, Joanna Sprytne.

Świadkowie opuszczają salę rozpraw.

Powód popiera powództwo i wnioski dowodowe zawarte w pozwie oraz w piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2014 r.

Pozwani wnoszą o oddalenie powództwa i popierają wnioski dowodowe zawarte w odpowiedzi na pozew.

Sąd postanowił:

1. dopuścić dowód z zeznań świadków: Marka Bliskiego, Edwarda Dalekiego, Jadwigi Pośredniej oraz Joanny Sprytnej na okoliczności: sytuacji majątkowej pozwanego Grzegorza Dłużnego od dnia zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości przy ul. Wojskowej 14 do chwili obecnej, relacji pomiędzy pozwanymi i świadomości Haliny Sprytnej oraz pozwanego co do sprzedaży nieruchomości z pokrzywdzeniem powoda.
2. dopuścić dowód z dokumentów załączonych do akt sprawy, to jest: odpisu nakazu zapłaty wraz z klauzulą wykonalności wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie I Nc 222/08, odpisu prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 20 stycznia 2009 r., odpisu prawomocnego postanowienia Komornika przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 30 marca 2011 r., wypisu aktu notarialnego z dnia 27 stycznia 2009 r., wypisu aktu notarialnego z dnia 12 listopada 2008 r.

Powyższe dokumenty odczytano.

Strony podtrzymują swoje dotychczasowe stanowiska.

Staje świadek **Marek Bliski**, lat 46, architekt, nie karany za składanie fałszywych zeznań, obcy dla stron postępowania, pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, słuchany po odebraniu przyrzeczenia:

Jestem sąsiadem Grzegorza Dłużnego i Haliny Sprytnej od 20 lat. Nasze nieruchomości graniczą ze sobą. Z moich obserwacji wynika, że pozwani pozostają w konkubinacie. Mieszkam tam od 1994 r. Odkąd pamiętam, Halina mieszka wraz z Grzegorzem. Zamieszkała tam wraz ze swoją córką Joanną. Do 2005 r. mieszkała z nimi także matka pozwanego. Był to jej dom. Zmarła w 2005 r. Kilka razy widziałem, że w tym domu były robione większe remonty, np. naprawa dachu, wymiana okien, wymiana ogrodzenia, tynki. Matka pozwanego opowiadała, że wszystko to dzięki Halinie, ale nie sprecyzowała, o co chodziło. Po śmierci matki pozwanego trochę wszystko niszczyje – ogród, tynki, ogrodzenie. Halina i jej córka w dalszym ciągu mieszkają wraz z pozwanym przy ul. Wojskowej 14. Pozwani pozostają ze sobą w konkubinacie. Uważam tak, bo cały czas widuję Halinę na tej posesji razem z Grzegorzem, wyprawiają wspólne imprezy w ogrodzie, jeżdżą po zakupy, okazują sobie czułość, tak jak normalne pary. Pani Dłużna bardzo chwaliła Halinę. Mówiła, że robi zakupy, pomaga prowadzić dom. Podejrzewam, że Halina niejednokrotnie spłacała też wierzycieli pozwanego. Przed 2008 rokiem widywałem też na tych imprezach powoda. Wiem na pewno, że to był powód, bo pozwany pochwalił się, że jego kolega jest weterynarzem i raz byłem u niego ze swoim psem. Nie wiem, jaki pozwany ma majątek w domu. Parę lat temu, jeszcze za życia pani Dłużnej byłem wewnątrz i dom nie sprawiał wrażenia bogatego. Nie wiem również, czy pozwany ma jakieś zasoby na rachunku bankowym, natomiast bardzo często próbuje ode mnie pożyczać pieniądze na bieżące potrzeby. Czasem namawia mnie na inwestowanie w jakąś działalność gospodarczą. Odmawiam, bo jeszcze nigdy nic z tych działalności gospodarczych pozwanego nie wyszło. Przychodzą tylko później wierzyciele.

Po odczytaniu zeznań, świadek nie zgłasza uwag.

Staje świadek **Edward Daleki**, lat 35, kelner, nie karany za składanie fałszywych zeznań, obcy dla stron postępowania, pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, słuchany po odebraniu przyrzeczenia:

Pozwanych znam z jak najgorszej strony. Poznałem ich w restauracji „Świtezianka”, w której pracuję jako kelner. Było to latem 2007 r. Pozwani przedstawili się jako małżeństwo. Dopiero później powiedzieli, że są w konkubinacie, gdyż pozwana pozostaje w związku małżeńskim i ma trudności z uzyskaniem rozwodu. Pozwani starali się ze mną zaprzyjaźnić i namawiali mnie, żebym zainwestował pieniądze w działalność gospodarczą pozwanego. Stało się to po tym, jak w luźnej rozmowie ujawniłem im, że zbieram pieniądze na emigrację. Chciałem wyjechać na stałe do Wielkiej Brytanii, ale chciałem mieć zabezpieczone pieniądze na pierwszy rok pobytu, żeby na spokojnie szukać pracy i mieszkania. Pozwani przekonywali mnie, że inwestycja w działalność gospodarczą Grzegorza Dłużnego szybko przyniesie duże zyski i szybciej będę mógł wyjechać. W końcu pożyczyłem im 30.000 zł. Po pół roku okazało

się, że pozwany nie ma żadnych pieniędzy. Gdy upominałem się o zwrot pożyczki powiedział, że jestem dorosły i znałem ryzyko inwestycji i że nic mi się nie należy, a zresztą on i tak nie ma żadnego majątku, a wszystkim zarządza konkubina. Obecnie toczy się sprawa w sądzie pomiędzy mną a pozwanymi o zwrot pożyczki. Była to kwota 30.000 zł. Jesteśmy w konflikcie.

Po odczytaniu zeznań, świadek nie zgłasza uwag.

Staje świadek **Jadwiga Pośrednia**, lat 63, lekarka, nie karana za składanie fałszywych zeznań, obca dla stron postępowania, pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, słuchana po odebraniu przyrzeczenia:

Mieszkam niedaleko pozwanych. Nasze nieruchomości nie graniczą ze sobą. Mieszkam trzy ulice dalej. Pozwanych znam stąd, że byłam koleżanką mamy Grzegorza Dłużnego, Krystyny Dłużnej. Leczyłam ją. Jestem lekarzem internistą. Krysia zmarła w 2005 r. na zawał serca. Zawsze miała problemy z synem, który bujał w obłokach, wymyślał różne biznesy, firmy, z których nic nie wychodziło, a uczciwej pracy się nie imał. Do domu przychodzili wierzyciele. Krysia utrzymywała się z renty po mężu. Nie była zamożna. Dopóki żyła, starała się w miarę możliwości spłacać długi syna. Wiem to od Krysi. Mówiła też, że Halina także spłacała długi Grzegorza. Dom przy ul. Wojskowej Krysia kupiła za odszkodowanie, jakie dostała za śmierć męża w wypadku samochodowym. Ten dom odziedziczył jej syn Grzegorz Dłużny. Krysia nie miała innego majątku, a przynajmniej nic o nim nie wspominała. Żyła skromnie i gospodarnie. Dom czasem wymagał większych remontów, ale z tego co wiem od Krysi, głównie finansowała je Halina. Chodziło o dach, okna, ogrodzenie. Wyposażenie w domu było skromne. Od bardzo wielu lat w domu przy ul. Wojskowej mieszka konkubina Grzegorza Dłużnego Halina Sprytka wraz z córką Joanną. Gdy się wprowadzały, Joasia była jeszcze mała. Krysia pozostawała w dobrych relacjach z Haliną, a Joasię traktowała jak wnuczkę. Nie wiem, kto zapłacił za pochówek Krysi. Mówiła mi, że ma na to odłożone jakieś pieniądze. Za organistę w kościele i skrzypce ja płaciłam. Do tej pory Halina wraz z Joanną mieszkają w domu przy ul. Wojskowej. Bywam tam czasem z wizytą u Haliny i na święta. Nic nie wiem, aby pozwani zakończyli swój związek. Moim zdaniem nic się nie zmieniło w ich relacjach. Pozwany nieraz prosił mnie o pożyczki. Czasem mu pożyczałam drobne kwoty, bo na większe mnie nie stać. Pozwany nie oddawał mi pieniędzy. Było tak za życia Krysi, jak i po jej śmierci. Nie mówiłam o tych pożyczkach matce pozwanego, bo nie chciałam martwić koleżanki. Ostatnio Grzegorz prosił o pożyczkę tydzień temu.

Po odczytaniu zeznań, świadek nie zgłasza uwag.

Staje świadek **Joanna Sprytka**, lat 25, studentka, nie karana za składanie fałszywych zeznań, córka pozwanej, pouczona o prawie do odmowy składania zeznań oświadcza, że chce zeznawać, pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, słuchana po odebraniu przyrzeczenia:

Jestem córką pozwanej. Mama przez wiele lat pozostawała w konkubinacie z Grzegorzem Dłużnym. Sprowadziłyśmy się na ul. Wojskową gdy byłam małą dziewczynką.

Grzegorza traktowałam jak ojca, a jego matkę jak babcię. Byliśmy ze sobą bardzo związani. Związek mojej mamy z Grzegorzem zakończył się w 2005 r., gdy zmarła pani Krystyna Dłużna. Wyprowadziłyśmy się wówczas do babci, czyli matki mojej mamy na ul. Modrą. Wróciłyśmy na ulicę Wojskową, gdy moja mama kupiła od Grzegorza dom, który odziedziczył po swojej matce. Nie wiem, jaka była cena domu. Nie wiem, jaką ilość pieniędzy otrzymał Grzegorz od mojej mamy, gdyż mieli ze sobą różne rozrachunki. Nigdy w domu nie brakowało pieniędzy. Grzegorz zarabiał duże sumy. Moja mama finansowała natomiast remonty domu przy ul. Wojskowej z wdzięczności za mieszkanie. Inwestowała również kilka razy w działalność gospodarczą pozwanego związaną z komputerami i pieniędzy tych nie odzyskała. Mama wyprawiła też pochówek pani Krystynie. O to ostatecznie się pokłócili oraz o to, że pozwany, nawet jak zarabiał pieniądze, to nigdy nie przeznaczał ich na dom, ani nie dawał mamie. O tym, że Grzegorz zarabiał pieniądze, wiem od niego samego. Nigdy nie trzymał pieniędzy w domu tylko w banku. Tak zawsze mówił: mam pieniądze na czarną godzinę w różnych bankach na świecie. Pozwani nie są obecnie w konkubinacie. Jest to luźna znajomość. Nie mieszkają razem, ale mieszkają w jednym domu, gdyż Grzegorz na razie nie ma się dokąd wyprowadzić. Ja nie wiem nic o żadnej pożyczce pomiędzy Grzegorzem a powodem.

Po odczytaniu zeznań, świadek nie zgłasza uwag.

Sąd postanowił dopuścić dowód z przesłuchania stron na okoliczność zawarcia umowy pożyczki, pokrzywdzenia wierzyciela oraz majątku pozwanego.

Staje powód **Jeremiasz Bogacki**, lat 48, lekarz weterynarii, obcy dla stron, nie karany za składanie fałszywych zeznań, pouczony w trybie art. 304 k.p.c. zeznaje: Grzegorz Dłużny jest moim kolegą ze szkoły. Mieszkam w tej samej dzielnicy. Zajmowałem się jego zwierzętami domowymi, psem i kotem. Dlatego utrzymywaliśmy znajomość. Z czasem nasza znajomość zacieśniła się. Pozwany zapraszał mnie z żoną do siebie na grilla. My także zapraszaliśmy jego i Halinę Sprytną. W czasie tych odwiedzin pozwany wypytywał o moje dochody i roztaczał przede mną wizje intratnych inwestycji. Inwestycje te miały mieć formę pożyczki krótkoterminowej i dość wysoko oprocentowanej. Opowiadał o biznesie, jaki zamierza rozkręcić. To było sprowadzanie jakiejś elektroniki z Birmy. Obiecywał, że w ciągu roku odda na pewno dług. Zapewniał, że jeśli coś się nie powiedzie, to sprzeda dom, który odziedziczył po mamie, kupi małe mieszkanie, a pieniądze mi zwróci. Było to w 2007 r. W opowieściach pozwanego wspierała go bardzo jego konkubina. Tworzyli i tworzą konkubinat. Nie doszło do żadnej wyprowadzki pozwanej i jej córki w 2005 r. Pożyczyłem powodowi kwotę 70.000 zł. Były to wszystkie moje i żony oszczędności. Ulegliśmy namowom pozwanych, chociaż wiedziałem, że Grzegorz Dłużny to fantasta i że żaden jego biznes jeszcze się nie udał. Na początku 2008 r., gdy zacząłem się dopytywać o moje pieniądze, czy Grzegorz zwróci je na pewno w terminie, pozwani zaczęli unikać ze mną kontaktu, a w czerwcu 2008 r. oboje oświadczyli, że przecież to była inwestycja z mojej strony i znałem ryzyko, więc nie mogę dopominać się zwrotu pieniędzy. Gdy przychodziłem rozmawiać o zwrocie pieniędzy albo gdy dzwoniłem w tej sprawie, Halina była w domu albo odbierała telefon. Nie odniosłem wrażenia, żeby cokolwiek się pomiędzy nimi zmieniło.

Wobec stanowczej odmowy zwrotu pożyczki, wniosłem sprawę do sądu i uzyskałem prawomocny nakaz zapłaty. Pozwany próbował wnieść odwołanie, ale zostało ono odrzucone, gdyż Grzegorz nie miał pieniędzy. On w ogóle nigdy nie miał pieniędzy. Często pożyczał od różnych ludzi pieniądze. Ode mnie również pożyczał, ale to były drobne kwoty i w końcu machnąłem na nie ręką. Dom utrzymywały głównie matka pozwanego oraz pozwana. W domu było dość skromne wyposażenie, nie zauważyłem oznak bogactwa. Na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty wszcząłem postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu. Okazało się, że pozwany nie ma żadnych rachunków bankowych. Samochód, którym jeżdżą pozwani stanowi własność Haliny, a pozwany nie ma żadnych innych rzeczy ruchomych, które dawałyby szansę ukończenia postępowania egzekucyjnego z sukcesem. W toku postępowania egzekucyjnego okazało się również, że pozwany sprzedał Halinie nieruchomości przy ul. Wojskowej 14. Nie wiem, co zrobił z pieniędzmi, o ile dostał jakieś pieniądze. Nie neguję, że mogły być jakieś rozliczenia pomiędzy pozwanymi, gdyż to Halina utrzymywała cały dom, ale o tym, co się komu należy, powinien zdecydować sąd i komornik. Nie może być tak, że jeden wierzyciel dostaje wszystko, a drugi nic. Ja wezwałem pozwanego na piśmie do zapłaty, a on mi odpisał, że zwróci pieniądze w późniejszym terminie, gdy jego biznes zacznie przynosić dochody. Na tej podstawie sąd wydał nakaz zapłaty. Umowa pożyczki była umową ustną.

Po odczytaniu zeznań, powód nie zgłasza uwag.

Staje pozwany **Grzegorz Dłużny**, lat 48, bez zawodu, obcy dla stron, nie karany za składanie fałszywych zeznań, pouczony w trybie art. 304 k.p.c. zeznaje:

Potwierdzam, to co powiedział powód na temat naszej, to jest jego ze mną, znajomości. Nie było jednak tak, że ja jakoś bardzo nakłaniałem powoda do inwestycji w moje przedsiębiorstwo.

W tym miejscu Sąd, na wniosek powoda odbiera od pozwanego przyrzeczenie, pouczając go uprzednio o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań.

Pozwany w dalszym ciągu zeznaje:

Nie jestem spokrewniony ani spowinowacony z powodem. To mój kolega z lat szkolnych. On sam powiedział, że mają z żoną trochę oszczędności i chętnie by je zainwestowali. Ja im tylko przedstawiłem ofertę. To miała być inwestycja i powód liczył się z ryzykiem utraty tych pieniędzy. Umowa była ustna. Ja przyznaję, że pożyczyłem te pieniądze, ale uważam, że powód miał świadomość, że zwrot tych pieniędzy uzależniony jest od tego, jak będzie mi szedł biznes. Nakaz zapłaty wydany przez sąd rejonowy jest niesłuszny, ale nie mogłem się od niego odwołać, bo akurat wtedy nie miałem wystarczających środków finansowych i moje odwołanie odrzucono. W 2005 r. po śmierci mojej mamy rozstałem się z pozwaną. Wyprowadziła się wraz z córką do swojej mamy na ul. Modrą. Byliśmy ze sobą ponad 10 lat. Pokłóciliśmy się o całokształt, o to, że przychodzą wierzyciele, o to, że za mało zarabiam i nie angażuję się w związek. Nie jest prawdą, że nieruchomości przy ul. Wojskowej 14 była moim jedynym majątkiem. Ja cały czas prowadziłem jakąś działalność gospodarczą. Ostatnio, to znaczy od 2004 r. działalność ta

obejmowała sprowadzanie elektroniki z różnych krajów i handel nią. Działalność raz przynosiła zyski, a raz nie. Miałem odłożone pieniądze. To było około 50.000 zł. Nie trzymałem tych pieniędzy na rachunku bankowym, bo prowadziłem działalność gospodarczą, a wtedy mogą się zdarzyć jakieś długi prowadzące do zajęcia rachunku bankowego. To z kolei uniemożliwiłoby mi kontynuowanie działalności gospodarczej i wyjście z długów. Odłożone pieniądze trzymałem schowane w domu. Nie powiem gdzie. Ja tych pieniędzy już nie mam. Wydałem je na leczenie. To była skomplikowana operacja kolana, którą przeprowadziłem w Austrii oraz kosztowna rehabilitacja i utrzymanie w czasie, gdy byłem wyłączony z prowadzenia działalności gospodarczej. Ta operacja miała miejsce w sierpniu 2008 r. Nieruchomość przy ul. Wojskowej 14 została przeze mnie sprzedana mojej byłej konkubinie Halinie Sprytnej. Nie pozostajemy ze sobą ani w stosunku pokrewieństwa ani powinowactwa. Ten dom to bliźniak z bardzo małą działką. Sprzedałem go za 600.000 zł. Do ręki dostałem 200.000 zł. Reszta to zwrot długu, jaki miałem u pozwanej. Ten dług powstał przez to, że przez wszystkie lata naszego związku to Halina utrzymywała dom, płaciła za jego remonty, wyłożyła pieniądze na pochówek mojej mamy. Te 200.000 zł, które dostałem od pozwanej ze sprzedaży domu, też się już rozeszło. Poszły na moje utrzymanie od 2008 r. i dalszą rehabilitację kolana. Na koszty utrzymania składa się też opłata za mieszkanie i eksploatację domu. Odkąd dom stanowi własność pozwanej muszę jej płacić za mieszkanie 1.200 zł miesięcznie. Tylko pod takim warunkiem pozwana zgodziła się, abym dalej mieszkał na ul. Wojskowej. Halina nic nie wiedziała o tym, że otrzymałem od powoda jakiegokolwiek pieniądze. Nie wiedziała o tej umowie. Jak mówiłem, w 2005 r. zerwaliśmy związek, pozwana wyprowadziła się do matki i wróciła dopiero na przełomie 2008/2009 r., gdy została właścicielką nieruchomości. Ja uważam, że nie mam żadnego długu u powoda. Aktualnie moja sytuacja poprawia się. Powoli wracam do działalności gospodarczej. Uzyskuję na razie niewielkie dochody rzędu 2000 zł miesięcznie.

Po odczytaniu zeznań, pozwany nie zgłasza uwag.

Staje pozwana **Halina Sprytne**, lat 46, fryzjerka, obca dla stron, nie karana za składanie fałszywych zeznań, pouczone w trybie art. 304 k.p.c. zeznaje:

Potwierdzam to wszystko, co powiedział pozwany. My rozstaliśmy się w 2005 r. i ja wyprowadziłam się z córką do swojej mamy. Moja mama już nie żyje. Od 2005 r. zerwały się kontakty z Grzegorzem, a raczej były one sporadyczne, bo dzwonił, gdy potrzebował pomocy. Nic nie wiedziałam o żadnej umowie z powodem. Kiedyś tylko, jeszcze przed rozstaniem z pozwanym, Jeremiasz mówił, że mają z żoną trochę zaoszczędzonych pieniędzy i chcieliby je zainwestować. Te rozmowy były przed śmiercią mamy pozwanego. Nie wiem, jak to wszystko się dalej potoczyło. Nie miałam świadomości, że Grzegorz jest winien powodowi jakiegokolwiek pieniądze. W drugiej połowie 2008 r. Grzegorz zaczął się częściej odzywać. Wyglądało to tak, jakby chciał ponownie nawiązać ze mną bliską znajomość. Ja powiedziałam, że przez całe lata utrzymywałam dom i częściowo jego i nic z tego całego związku nie wyszło. Doznałam tylko krzywdy. Na to on powiedział, że mi te wszystkie krzywdy chce wynagrodzić i zwrócić pieniądze, ale że nie ma w tej chwili gotówki.

Powiedział, że jest w trudnej sytuacji, bo wymaga kosztownej operacji kolana, a przez ten uraz kolana nie może prowadzić działalności gospodarczej. Zaproponował, że sprzeda mi bliźniaka przy ul. Wojskowej 14, dokonamy potrącenia ceny z moimi należnościami, a resztę zapłacę mu w gotówce. Zgodziłam się, bo za te wszystkie lata należy mi się ta nieruchomość. Opiekowałam się matką pozwanego, pokryłam koszty jej pogrzebu, nie mówiąc o pieniądzach, jakie wydałam na utrzymanie i remonty domu. Ustaliliśmy, że z ceny potrącimy dług Grzegorza w kwocie 400.000 zł. Zawarliśmy umowę przedwstępną, gdyż musiałam uzyskać kredyt. Dostałam 200.000 zł kredytu. W styczniu 2009 r. zawarliśmy umowę sprzedaży. Przekazałam pozwanemu 200.000 zł gotówką, a potem wprowadziłam się ponownie wraz z córką do domu przy ul. Wojskowej. Tu pojawił się problem, bo pozwany nie miał się dokąd wyprowadzić. Ustaliliśmy więc, że może dalej mieszkać, ale będzie płacił za wynajem i utrzymanie domu kwotę 1.200 zł miesięcznie i tak płaci. Nie jesteśmy w konkubinacie. W domu przy ul. Wojskowej zamieszkałam 1 lutego 2009 r. Wcześniej, od 2005 r. nie byłam tam ani razu.

Po odczytaniu zeznań, pozwana nie zgłasza uwag.

W tym miejscu pozwana składa zaświadczenie z PKO BP o udzieleniu w dniu 20 stycznia 2009 r. kredytu gotówkowego, którego odpis przewodnicząca doręcza powodowi i pozwanemu.

Pozwana wnosi o dopuszczenie dowodu z powyższego zaświadczenia na okoliczność pochodzenia pieniędzy na zapłatę pozwanemu części ceny.

Powód i pozwany pozostawiają wniosek do uznania sądu.

Sąd postanowił dopuścić dowód z zaświadczenia PKO BP na okoliczność udzielenia pozwanej kredytu gotówkowego.

Zaświadczenie odczytano.

Powód popiera powództwo, dalszych wniosków dowodowych nie zgłasza.

Pozwany Grzegorz Dłużny wnosi o oddalenie powództwa.

Pozwana Halina Sprytna wnosi o oddalenie powództwa.

Przewodniczący zamknął rozprawę i po naradzie ogłosił wyrok oraz podał ustne motywy rozstrzygnięcia.

Przewodniczący pouczył powoda działającego bez profesjonalnego pełnomocnika o trybie i terminie do wniesienia apelacji.

Posiedzenie zakończono o godz. 14:00.

podpis sędziego

podpis protokolanta

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie – Wydział I Cywilny
w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Temida

Protokolant: sekr. sąd. Anna Toga

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r. w Warszawie
na rozprawie

sprawy z powództwa Jeremiasza Bogackiego
przeciwko Grzegorzowi Dłużnemu i Halinie Sprytnej
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. powództwo oddala,
2. kosztami procesu obciąża powoda.

podpis sędziego

Warszawa, dnia 13 lutego 2015 r.

*Pieczęć Biura Podawczego Sądu Rejonowego
dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie,
wpłynęło 13 lutego 2015 r.
st. sekr. Anna Miła
(podpis)*

**Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia
w Warszawie
Wydział I Cywilny
ul. Marszałkowska 82, 00 – 517 Warszawa**

Powód:

Jeremiasz Bogacki

(pozostałe dane w aktach sprawy)

zastępowany przez radcę prawnego

Łukasza Skutecznego - Kancelaria Radcy Prawnego
w Warszawie, przy ul. Błajej 11

Pozwani:

Grzegorz Dłużny

(pozostałe dane w aktach sprawy)

Halina Sprytna

(pozostałe dane w aktach sprawy)

sygn. akt. I C 23/14

WNIOSEK

W imieniu powoda wnoszę o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 12 lutego 2015 r.
i doręczenie mi odpisu tego wyroku wraz z uzasadnieniem.

podpis radcy prawnego

Załączniki: - pełnomocnictwo wraz z jego odpisami dla pozwanych i dowodem uiszczenia opłaty skarbowej.

Pełnomocnictwo

Udzielam pełnomocnictwa radcy prawnemu Łukaszowi Skutecznemu, prowadzącemu Kancelarię Radcy Prawnego w Warszawie, przy ul. Błajej 11, do prowadzenia sprawy z powództwa Jeremiasza Bogackiego przeciwko Grzegorzowi Dłużnemu i Halinie Sprytniej o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną – we wszystkich instancjach sądowych z prawem substytucji.

Warszawa, dnia 13 lutego 2015 r.

podpis powoda

Uzasadnienie

Powód Jeremiasz Bogacki wnosił na podstawie art. 527 i następnych k.c. o uznanie za bezskuteczną wobec powoda czynności prawnej – umowy sprzedaży nieruchomości stanowiącej działkę gruntu zabudowanej domem jednorodzinny – bliźniakiem, położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14, zawartej w dniu 27 stycznia 2009 r. przed notariuszem Martą Gorzelak za nr Rep. A Nr 694/2009 przez pozwanych Grzegorza Dłużnego i Halinę Sprytną – jako dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela Jeremiasza Bogackiego – do wysokości wierzytelności przysługującej powodowi w kwocie 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty.

Powód zgłosił także roszczenie ewentualne wnosząc na podstawie art. 59 k.c. o uznanie za bezskuteczną wobec powoda czynności prawnej – umowy sprzedaży nieruchomości stanowiącej działkę gruntu zabudowanej domem jednorodzinny – bliźniakiem, położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14, zawartej w dniu 27 stycznia 2009 r. przed notariuszem Martą Gorzelak za nr Rep. A Nr 694/2009 przez pozwanych Grzegorza Dłużnego i Halinę Sprytną – jako uniemożliwiającej realizację roszczenia wierzyciela Jeremiasza Bogackiego, to jest prowadzenia egzekucji wierzytelności z nieruchomości położonej przy ul. Wojskowej 14.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa. Pozwany Grzegorz Dłużny podniósł, że zbycie nieruchomości na rzecz Haliny Sprytnej nie prowadziło do pokrzywdzenia powoda. Zaprzeczył również, aby pozwana była jego konkubiną oraz aby wiedziała ona o umowie pożyczki zawartej z Jeremiaszem Bogackim. Pozwany podniósł także, że nie jest zobowiązany do zwrotu powodowi jakichkolwiek pieniędzy.

Pozwana Halina Sprytna zaprzeczyła, aby była konkubiną Grzegorza Dłużnego oraz aby wiedziała o umowie pożyczki zawartej pomiędzy powodem a pozwanym.

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił, że powoda i pozwanego Grzegorza Dłużnego łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 1 czerwca 2007 r. Grzegorz Dłużny zobowiązał się zwrócić pożyczkę bez wezwania w terminie do dnia 1 czerwca 2008 r. Wierzytelność powoda z tego tytułu wynosi kwotę 70.000 zł i została ona zasądzona wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty od Grzegorza Dłużnego na rzecz Jeremiasza Bogackiego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w dniu 29 października 2008 r. *(odpis wydanego w sprawie I Nc 222/08 prawomocnego nakazu zapłaty wraz z klauzulą wykonalności)*.

Pozwany Grzegorz Dłużny wniósł zarzuty od nakazu zapłaty z dnia 29 października 2008 r., jednak zostały one odrzucone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 20 stycznia 2009 r. *(odpis prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 20 stycznia 2009 r.)*.

Na podstawie powyższego nakazu zapłaty powód wszczął w dniu 8 września 2010 r. przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone prawomocnym postanowieniem komornika z dnia 30 marca 2011 r. z powodu bezskuteczności egzekucji (*odpis prawomocnego postanowienia Macieja Jawy Komornika przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia z dnia 30 marca 2011 r.*).

Pozwany od 1994 r. mieszkał w domu położonym przy ul. Wojskowej 14 wraz z matką Krystyną Dłużną, konkubina Haliną Sprytną (pozwaną w sprawie niniejszej) oraz jej córką Joanną Sprytną. Pozwani rozstali się w 2005 r. po śmierci matki Grzegorza Dłużnego. Halina Sprytna wyprowadziła się wraz z córką z domu przy ul. Wojskowej 14. Obie zamieszkały u matki pozwanej przy ul. Modrej (*zeznania Joanny Sprytnej, zeznania pozwanych*).

Przez cały czas trwania konkubinatu Halina Sprytna utrzymywała dom przy ul. Wojskowej 14, finansowała jego remonty, wspierała pozwanego finansowo w jego działalności gospodarczej, a po śmierci Krystyny Dłużnej pokryła koszty jej pochówku. Z tego tytułu pozwany winien był Halinie Sprytnej kwotę 400.000 zł (*zeznania świadka Joanny Sprytnej, zeznania pozwanych, częściowo zeznania Jadwigi Pośredniej, Marka Bliskiego i powoda*).

W dniu 12 listopada 2008 r. pozwani zawarli w formie aktu notarialnego przedwstępną umowę sprzedaży nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14, mocą której Grzegorz Dłużny zobowiązał się sprzedać powyższą nieruchomość za cenę 600.000 zł pozwanej Halinie Sprytnej (*wypis aktu notarialnego z dnia 12 listopada 2008 r.*).

W dniu 27 stycznia 2009 r. pozwani zawarli umowę sprzedaży nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wojskowej 14 za kwotę 600.000 zł. Część ceny w wysokości 400.000 zł została potrącona z wierzytelnością przysługującą Halinie Sprytnej wobec pozwanego. Pozostała część ceny w kwocie 200.000 zł została zapłacona przez pozwaną gotówką. Kwota ta pochodziła z kredytu bankowego (*zeznania pozwanych, wypis aktu notarialnego z dnia 27 stycznia 2009 r., zaświadczenie z PKO BP*).

Po nabyciu nieruchomości przy ul. Wojskowej 14, Halina Sprytna wprowadziła się w styczniu 2009 r. do domu, w którym mieszkała uprzednio z Grzegorzem Dłużnym. Pozwany nadal mieszka w spornej nieruchomości, jednakże jest to zamieszkiwanie na zasadzie najmu. Z tego tytułu Grzegorz Dłużny uiszcza pozwanej co miesiąc kwotę 1.200 zł.

Pozwany prowadzi działalność gospodarczą obejmującą import i handel elektroniką. Z tej działalności Grzegorz Dłużny miał oszczędności w kwocie około 50.000 zł. Zostały one przeznaczone na operację kolana w Austrii, która miała miejsce w sierpniu 2008 r. Pozwany spożytkował te środki pieniężne także na rehabilitację po operacji oraz na swoje utrzymanie – w tym najem pokoju w domu przy ul. Wojskowej 14. Na te same cele przeznaczona została kwota 200.000 zł otrzymana przez pozwanego od Haliny Sprytnej tytułem części ceny sprzedaży nieruchomości. Pozwany w związku z urazem kolana nie mógł prowadzić działalności gospodarczej. Aktualnie sytuacja poprawia się i Grzegorz Dłużny zaczyna

uzyskiwać na razie niewielkie dochody rzędu 2000 zł miesięcznie (*zeznania świadka Joanny Sprytnej, zeznania pozwanych*).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie ani w zakresie roszczenia postawionego na pierwszym miejscu, ani w zakresie żądania ewentualnego.

Podstawę prawną roszczenia postawionego na pierwszym miejscu stanowił art. 527 i następne k.c. (skarga pauliańska). Zgodnie z art. 527 § 1 k.c., gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. W myśl § 2 powołanego przepisu, czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Według natomiast art. 527 § 3 k.c., jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Zgodnie przy tym z art. 534 k.c., uznania czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli za bezskuteczną nie można żądać po upływie lat pięciu od daty tej czynności.

Z powyższego wynika, że powoda w sprawie niniejszej obciążał ciężar wykazania, że na skutek umowy sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. Wojskowej 14 pozwany Grzegorz Dłużny stał się niewypłacalny oraz że działał on ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Stan niewypłacalności przy tym powinien istnieć tak w chwili zaskarżenia czynności prawnej (wniesienie pozwu), jak i w chwili orzekania o skardze pauliańskiej.

Dowód powyższych okoliczności nie został skutecznie przeprowadzony przez powoda. Z zeznań świadka Joanny Sprytnej, jak również z zeznań pozwanego wynika, że Grzegorz Dłużny posiadał majątek wystarczający do zaspokojenia powoda. Były to oszczędności w kwocie 50.000 zł oraz 200.000 zł, jakie pozwany otrzymał tytułem części ceny za sprzedaną nieruchomość. Fakt otrzymania od pozwanej kwoty 200.000 zł wynika również z zeznań Haliny Sprytnej oraz zaświadczenia o uzyskaniu przez nią kredytu w wysokości 200.000 zł. Oszczędności te stopniowo były jednak uszczuplane w związku z chorobą pozwanego i koniecznością zapewnienia mu środków utrzymania w czasie, gdy nie prowadził on działalności gospodarczej. W tej sytuacji trudno przyjąć, aby to czynność prawna w postaci umowy sprzedaży była przyczyną stanu niewypłacalności Grzegorza Dłużnego oraz aby pozwany sprzedając nieruchomość działał w zamiarze pokrzywdzenia wierzyciela. Przyczyną sprzedaży nieruchomości była bowiem trudna sytuacja życiowa Grzegorza Dłużnego. Ponadto wskazać należy, że pozwany ponownie rozpoczął prowadzenie

działalności gospodarczej i działalność ta przynosi pewne zyski, które mogą posłużyć do zaspokojenia wierzytelności powoda.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, że nie zostało wykazane istnienie przesłanki niewypłacalności dłużnika, ani też działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia powoda.

Kolejną przesłanką, jaką powinien wykazać Jeremiasz Bogacki, to okoliczność, że Halina Sprytna – jako osoba, która uzyskała korzyść majątkową wiedziała lub – przy zachowaniu należytej staranności – mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzyciela. Okoliczność powyższa również nie została wykazana przez powoda. Przede wszystkim wskazać należy, że powód nie mógł skorzystać z domniemania określonego w art. 527 § 3 k.c. z dwóch przyczyn. Po pierwsze, konkubina nie jest osobą bliską w rozumieniu powołanego przepisu. Nie łączą jej bowiem z dłużnikiem więzy pokrewieństwa ani powinowactwa. Po drugie, nawet jeśli by uznać konkubinę za osobę bliską w rozumieniu art. 527 § 3 k.c., to z materiału dowodowego wynika, że Halina Sprytna przestała być konkubiną Grzegorza Dłużnego w 2005 r. i nie wiedziała o umowie pożyczki zawartej pomiędzy pozwanym a powodem. Okoliczność powyższa wynika nie tylko z zeznań pozwanych, ale również świadka Joanny Sprytnej. Świadcowi temu oraz pozwanym Sąd w całości dał wiarę, gdyż nie są one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, jak również są spójne i wzajemnie się uzupełniają. Okoliczności, że pozwani nie pozostają ze sobą w konkubinacie nie przeczą zeznania świadków Marka Bliskiego i Janiny Pośredniej. Świadcowi ci bowiem sporadycznie widywali pozwaną na posesji Grzegorza Dłużnego i nie mają tak bliskich relacji z pozwanymi, aby ocenić, czy pozostają oni w związku. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom świadka Edwarda Dalekiego, gdyż świadek ten, jak sam przyznał, pozostaje z pozwanymi w konflikcie.

Reasumując, Sąd uznał, że Halina Sprytna nie wiedziała, ani – przy zachowaniu należytej staranności – nie mogła wiedzieć o działaniu dłużnika z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela (nawet, gdyby Grzegorz Dłużny działał w takim zamiarze przy sprzedaży nieruchomości). Pozwana nie pozostawała w związku z pozwanym od 2005 r. i nie mieszkała na przedmiotowej nieruchomości. Przyczyny, jakie podał pozwany przy sprzedaży domu, to znaczy chęć spłaty długu, jaki miał u Haliny Sprytnej oraz potrzeba uzyskania środków finansowych na rehabilitację i utrzymanie, są wiarygodne.

Ostatecznie powództwo oparte na podstawie art. 527 k.c. nie zasługiwało na uwzględnienie również z powodu upływu terminu zawitego, o jakim mowa w art. 534 k.c. Sąd miał tutaj na uwadze, że wprawdzie umowa sprzedaży nieruchomości przy ul. Wojskowej 14 miała miejsce w dniu 27 stycznia 2009 r., ale umowę przedwstępną sprzedaży tej nieruchomości zawarto w dniu 12 listopada 2008 r. Zdaniem Sądu, czynnością o jakiej mowa w art. 534 k.c. jest już umowa przedwstępna. Została ona bowiem zawarta przez pozwanych w formie aktu notarialnego, a zatem pozwana mogła realizować na podstawie art. 390 § 2 k.c., wynikające z tej umowy roszczenie o zawarcie umowy sprzedaży, a więc osiągnąć skutek rzeczowy.

Sąd uznał, że nie zasługiwało na uwzględnienie także roszczenie ewentualne, oparte na podstawie art. 59 k.c. Zgodnie z tym przepisem, w razie zawarcia umowy, której wykonanie czyni całkowicie lub częściowo niemożliwym zadośćuczynienie roszczeniu osoby trzeciej, osoba ta może żądać uznania umowy za bezskuteczną w stosunku do niej, jeżeli strony o jej roszczeniu wiedziały albo jeżeli umowa była nieodpłatna. Uznania umowy za bezskuteczną nie można żądać po upływie roku od jej zawarcia.

Oceniając istnienie przesłanek określonych w art. 59 k.c. Sąd uznał, że pozwany wiedział o roszczeniu powoda, gdyż był stroną umowy pożyczki zawartej w dniu 1 czerwca 2007 r. oraz doręczono mu nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w dniu 29 października 2008 r. O roszczeniu Jeremiasza Bogackiego (z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia) nie wiedziała natomiast Halina Sprytna, a przepis art. 59 k.c. wymaga, aby obie strony umowy posiadały wiedzę o roszczeniu osoby trzeciej. Umowa zawarta pomiędzy pozwanymi nie była również umową nieodpłatną. Wskazać także należy, że powództwo ewentualne zgłoszone zostało niewątpliwie z przekroczeniem rocznego terminu zawitego, o jakim mowa w art. 59 zdanie drugie k.c.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd uznał za niezasadne zarówno żądanie postawione przez powoda na pierwszym miejscu, jak i roszczenie ewentualne i powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. mając na względzie, że powód przegrał proces w całości i tylko on wyłożył w sprawie niniejszej koszty postępowania.

podpis sędziego

Informacja dla zdającego: Odpis wyroku z dnia 12 lutego 2015 r. wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 2 marca 2015 r.

Nr kodu zdającego

*Ministerstwo Sprawiedliwości
Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej*

EGZAMIN RADCOWSKI 13 MARCA 2015 r.

zadanie z zakresu prawa gospodarczego

Pouczenie:

1. Zadanie oznacza się indywidualnym kodem.
 - a. W przypadku rozwiązywania zadania w formie odręcznej, zdający wpisuje numer kodu na pierwszej stronie zadania i na każdej stronie pracy zawierającej rozwiązanie zadania.
 - b. W przypadku rozwiązywania zadania przy użyciu sprzętu komputerowego, zdający wpisuje numer kodu na pierwszej stronie zadania (odręcznie) oraz w oknie aplikacji do zdawania egzaminów prawniczych, zgodnie z wyświetlonym komunikatem (numer kodu będzie automatycznie wstawiany na każdej stronie pracy).
2. Nie jest dopuszczalne w żadnym miejscu zadania i pracy zawierającej rozwiązanie zadania wpisanie własnego imienia i nazwiska ani też podpisanie się własnym imieniem i nazwiskiem.
3. Czas na rozwiązanie zadań (z zakresu prawa gospodarczego oraz z zakresu prawa administracyjnego) wynosi łącznie 480 minut.
4. Zadanie z zakresu prawa gospodarczego zawarte jest na 4 ponumerowanych stronach (łącznie ze stroną tytułową i informacją dla zdającego). W razie braku którejkolwiek ze stron, należy o tym niezwłocznie zawiadomić Komisję Egzaminacyjną.

Po zapoznaniu się z treścią zadania proszę sporządzić, jako radca prawny Marek Roztropny udzielający pomocy prawnej wynajmującemu, umowę najmu lokalu przy uwzględnieniu interesu mocodawcy i wskazanych niżej założeń.

I. Opis lokalu:

1. Przedmiotem najmu jest lokal użytkowy, który obejmuje wszystkie pomieszczenia parterowego budynku stanowiącego przedmiot własności wynajmującego.
2. Miejsce położenia lokalu: Polska, 00 – 001 Wesoła, ul. Kwiatowa 10.
3. W chwili zawierania umowy lokal znajduje się we władaniu wynajmującego, bezpośrednio po jego opróżnieniu i zwrocie przez poprzedniego najemcę, który prowadził w nim sklep z artykułami gospodarstwa domowego.
4. Lokal obejmuje trzy pomieszczenia - salę sprzedażną, pomieszczenie magazynowe i pomieszczenie socjalne z łazienką i W.C., o łącznej pow. użytkowej 150 m², ma tylko jedno wejście bezpośrednio z chodnika ul. Kwiatowej.
5. W lokalu znajdują się instalacje: elektryczna, gazowa, wodno – kanalizacyjna i centralnego ogrzewania, wszystkie przyłączone i zasilane z sieci zewnętrznych przedsiębiorstw dostarczających media komunalne, a lokal wyposażony jest w urządzenia pomiarowe energii elektrycznej, gazu, energii cieplnej oraz wodomierz.
6. Dostarczanie do lokalu energii elektrycznej, gazu, wody, energii cieplnej, a także odbiór z lokalu ścieków komunalnych realizowane były na podstawie umów zawartych przez poprzedniego najemcę, które w związku z zakończeniem jego stosunku najmu zostały rozwiązane.
7. Lokal został zwrócony wynajmującemu przez poprzedniego najemcę w stanie nieodnowionym, po uprzednim dziesięcioletnim okresie korzystania z lokalu bez przeprowadzenia w nim jakichkolwiek prac usuwających skutki jego normalnego zużycia eksploatacyjnego.
8. Najemca ma zamiar zawarcia umowy najmu lokalu w celu jego wykorzystywania jako lokalu biurowego, w którym najemca prowadził będzie biuro księgowo – rachunkowe.
9. Realizacja celu gospodarczego najemcy wymaga niezbędnie przeprowadzenia prac adaptacyjno – remontowych przystosowujących lokal do potrzeb najemcy i usuwających skutki jego dotychczasowego zużycia eksploatacyjnego.

II. Strony umowy:

1. Wynajmujący: Łukasz Zasobny – zamieszkały 00 – 001 Wesoła, ul. Piaskowa 48, stan cywilny wolny, posiadający nadany nr PESEL i nr NIP, posiada rachunek bankowy w banku PKO BP S.A. Oddział w Wesołej, nr rachunku 00 1000 2000 3000 4000 5000 6000. Łukasz Zasobny prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wynajmu lokali użytkowych pod firmą „Łukasz Zasobny Lokalex” i jest czynnym podatnikiem VAT.
2. Najemca: AKCYZA spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Białej – ul. Leśna 5, 00 – 002 Biała, KRS nr 0000111222, posiadająca nadany nr NIP i nr REGON, będąca czynnym podatnikiem VAT.
3. Zgodnie z umową spółki AKCYZA sp. z o.o. w Białej:
 - a) kapitał zakładowy spółki wynosi 50.000 zł,
 - b) nie zawiera ona regulacji dotyczących kwestii zaciągania przez spółkę zobowiązań do świadczenia lub rozporządzania przez nią prawem o wartości dwukrotnie przewyższającej wysokość kapitału zakładowego,
 - c) zarząd spółki składa się z 1 – 3 osób,
 - d) nie zawiera ona szczegółowych regulacji dotyczących sposobu reprezentacji spółki.
4. Z danych rejestrowych spółki AKCYZA sp. z o.o. w Białej ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym wynika, że:
 - a) w składzie zarządu spółki ujawniony jest jedynie Adam Jasny – członek zarządu,
 - b) dla spółki ustanowiono prokurenta samoistnego w osobie Zbigniewa Czarnego.

III. Elementy przedmiotowe umowy:

1. Zgodnie z oczekiwaniem wynajmującego, na rzecz którego radca prawny świadczy pomoc prawną, umowa najmu winna niezbędnie zawierać postanowienia regulujące:
 - a) zakres oraz sposób przeprowadzenia przez najemcę prac adaptacyjno – remontowych lokalu,
 - b) trwałość stosunku najmu przez czas oznaczony, pozwalający najemcy czynić przewidziany użytek gospodarczy z lokalu i nakładów dokonywanych przez najemcę w celu przystosowania lokalu do potrzeb najemcy,
 - c) okoliczności szczególne pozwalające każdej ze stron na zakończenie stosunku najmu bez zachowania zasady jego trwałości przez czas oznaczony,

- d) wysokość i sposób uiszczania periodycznego czynszu najmu w formie pieniężnej, a nadto zapewniające zachowanie ekwiwalentności świadczenia czynszowego na wypadek zmiany warunków rynkowych, w tym w szczególności zmiany siły nabywczej pieniądza,
 - e) sposób ponoszenia przez najemcę lub rozliczania z wynajmującym opłat dodatkowych z tytułu korzystania w lokalu z mediów i usług komunalnych,
 - f) zasady zwrotu lokalu po zakończeniu stosunku najmu i rozliczeń stron z tytułu nakładów poczynionych przez najemcę na przedmiot najmu,
 - g) zabezpieczenie roszczeń na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy.
2. Wszystkie elementy podmiotowe i przedmiotowe umowy winny zostać uregulowane bezpośrednio w treści umowy, a ewentualnie powołane w umowie odrębne dokumenty lub załączniki, poza dokumentacją projektowo - techniczną, winny zostać opisane w treści umowy w sposób pozwalający na ustalenie ich formy i istotnej treści.
3. W umowie należy powołać dokumenty identyfikujące strony umowy i wykazujące należyte umocowanie osób reprezentujących strony przy zawieraniu umowy.
4. Umowa winna uwzględniać przyjęte samodzielnie przez zdającego brakujące lub dodatkowe elementy stanu faktycznego, przy czym nie mogą one pozostawać w sprzeczności z elementami stanu faktycznego wskazanymi wyraźnie w treści powyższych założeń. Zdający może przedstawić w swej pracy zestawienie przyjętych samodzielnie przez siebie brakujących lub dodatkowych elementów stanu faktycznego.
5. Umowa może zawierać postanowienia regulujące kwestie nie objęte wskazanymi wyżej założeniami, przy czym ich wprowadzenie do treści umowy nie może w jakikolwiek sposób uchylać sprecyzowanym wyżej założeniom.
6. W miejscu przeznaczonym na złożenie podpisów niezbędnych do zawarcia umowy należy wpisać słowo „podpis” ze wskazaniem osoby składającej podpis.

Nr kodu zdającego

*Ministerstwo Sprawiedliwości
Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej*

EGZAMIN RADCOWSKI

13 MARCA 2015 r.

zadanie z zakresu prawa administracyjnego

Pouczenie:

1. Zadanie oznacza się indywidualnym kodem.
 - a. W przypadku rozwiązywania zadania w formie odręcznej, zdający wpisuje numer kodu na pierwszej stronie zadania i na każdej stronie pracy zawierającej rozwiązanie zadania.
 - b. W przypadku rozwiązywania zadania przy użyciu sprzętu komputerowego, zdający wpisuje numer kodu na pierwszej stronie zadania (odręcznie) oraz w oknie aplikacji do zdawania egzaminów prawniczych, zgodnie z wyświetlonym komunikatem (numer kodu będzie automatycznie wstawiany na każdej stronie pracy).
2. Nie jest dopuszczalne w żadnym miejscu zadania i pracy zawierającej rozwiązanie zadania wpisanie własnego imienia i nazwiska ani też podpisanie się własnym imieniem i nazwiskiem.
3. Czas na rozwiązanie zadań (z zakresu prawa gospodarczego oraz z zakresu prawa administracyjnego) wynosi łącznie 480 minut.
4. Zadanie z zakresu prawa administracyjnego zawarte jest na 14 ponumerowanych stronach (łącznie ze stroną tytułową i informacją dla zdającego). W razie braku którejkolwiek ze stron, należy o tym niezwłocznie zawiadomić Komisję Egzaminacyjną.

Informacja dla zdającego

1. Po zapoznaniu się z treścią zadania – opracowanym na potrzeby egzaminu stanem faktycznym - jako należycie umocowany pełnomocnik Zbigniewa Kotulskiego radca prawny Jan Adamek, proszę przygotować skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego, albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do wniesienia skargi, proszę sporządzić opinię prawną – z uwzględnieniem interesu reprezentowanej przez siebie strony.
2. W przypadku przygotowania skargi należy przyjąć, że właściwym sądem jest Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań, a siedziba Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kaliszu znajduje się przy ul. Częstochowskiej 12, 62-800 Kalisz.
3. W przypadku uznania, że zasadne jest przygotowanie skargi, zdający nie ma obowiązku określenia wysokości należnego wpisu, ani wykazywania faktu jego uiszczenia.
4. Należy przyjąć, że projekt decyzji organu I instancji sporządziła osoba, o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647, z późn. zm.).
5. Po sporządzeniu skargi albo opinii należy wskazać, czyj podpis powinien znaleźć się pod tym pismem.
6. Data pracy zawierającej rozwiązanie zadania powinna wynikać z przedstawionego stanu faktycznego.

Uwaga:

Dołączono wyciąg z przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647, z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1588).

USTAWA
z dnia 27 marca 2003 r.
o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym
(Dz.U.z 2012 poz. 647 z późn. zm.)
(WYCIĄG)

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) "ładzie przestrzennym" - należy przez to rozumieć takie ukształtowanie przestrzeni, które tworzy harmonijną całość oraz uwzględnia w uporządkowanych relacjach wszelkie uwarunkowania i wymagania funkcjonalne, społeczno-gospodarcze, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno-estetyczne;
- 2) "zrównoważonym rozwoju" - należy przez to rozumieć rozwój, o którym mowa w art. 3 pkt 50 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.);
- 3) "środowisku" - należy przez to rozumieć środowisko, o którym mowa w art. 3 pkt 39 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;
- 4) "interesie publicznym" - należy przez to rozumieć uogólniony cel dążeń i działań, uwzględniających zobiektywizowane potrzeby ogółu społeczeństwa lub lokalnych społeczności, związanych z zagospodarowaniem przestrzennym;
- 5) "inwestycji celu publicznego" - należy przez to rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.);
- 6) "obszarze przestrzeni publicznej" - należy przez to rozumieć obszar o szczególnym znaczeniu dla zaspokojenia potrzeb mieszkańców, poprawy jakości ich życia i sprzyjający nawiązywaniu kontaktów społecznych ze względu na jego położenie oraz cechy funkcjonalno-przestrzenne, określony w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy;
- 6a) ⁽¹⁾ "obszarze funkcjonalnym" - należy przez to rozumieć obszar szczególnego zjawiska z zakresu gospodarki przestrzennej lub występowania konfliktów przestrzennych, stanowiący zwarty układ przestrzenny składający się z funkcjonalnie powiązanych terenów, charakteryzujących się wspólnymi uwarunkowaniami i przewidywanymi jednolitymi celami rozwoju;
- 6b) ⁽²⁾ "miejskim obszarze funkcjonalnym ośrodka wojewódzkiego" - należy przez to rozumieć typ obszaru funkcjonalnego obejmującego miasto będące siedzibą władz samorządu województwa lub wojewody oraz jego bezpośrednie otoczenie powiązane z nim funkcjonalnie;
- 7-9) ⁽³⁾ (uchylone);
- 10) "dobrach kultury współczesnej" - należy przez to rozumieć niebędące zabytkami dobra kultury, takie jak pomniki, miejsca pamięci, budynki, ich wnętrza i detale, zespoły budynków, założenia urbanistyczne i krajobrazowe, będące uznanym dorobkiem współcześnie żyjących pokoleń, jeżeli cechuje je wysoka wartość artystyczna lub historyczna;
- 11) "terenie zamkniętym" - należy przez to rozumieć teren zamknięty, o którym mowa w art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287);
- 12) "działce budowlanej" - należy przez to rozumieć nieruchomość gruntową lub działkę gruntu, której wielkość, cechy geometryczne, dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenie w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych wynikające z odrębnych przepisów i aktów prawa miejscowego;
- 13) "uzbrojeniu terenu" - należy przez to rozumieć drogi, obiekty budowlane, urządzenia i przewody, o których mowa w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 14) "dostępie do drogi publicznej" - należy przez to rozumieć bezpośredni dostęp do tej drogi albo dostęp do niej przez drogę wewnętrzną lub przez ustanowienie odpowiedniej służebności drogowej;
- 15) "standardach" - należy przez to rozumieć zbiory i zakresy wymagań dotyczących opracowań i dokumentów planistycznych oraz zasady stosowania w nich parametrów dotyczących zagospodarowania przestrzennego;

- 16) "parametrach i wskaźnikach urbanistycznych" - należy przez to rozumieć parametry i wskaźniki ustanawiane w dokumentach planistycznych, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 10 ust. 4, art. 16 ust. 2 i art. 40;
- 17) "walorach ekonomicznych przestrzeni" - należy przez to rozumieć te cechy przestrzeni, które można określić w kategoriach ekonomicznych;
- 18) "wartości nieruchomości" - należy przez to rozumieć wartość rynkową nieruchomości;
- 19) "powierzchni sprzedaży" - należy przez to rozumieć tę część ogólnodostępnej powierzchni obiektu handlowego stanowiącego całość techniczno-użytkową, przeznaczonego do sprzedaży detalicznej, w której odbywa się bezpośrednia sprzedaż towarów (bez wliczania do niej powierzchni usług i gastronomii oraz powierzchni pomocniczej, do której zalicza się powierzchnie magazynów, biur, komunikacji, ekspozycji wystawowej itp.).

Art. 4. 1. Ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

1a. W odniesieniu do obszarów morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej przeznaczenie terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz sposób zagospodarowania i warunki zabudowy terenu określa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, z późn. zm.).

2. W przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym:

- 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego;
- 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

3. W odniesieniu do terenów zamkniętych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się tylko granice tych terenów oraz granice ich stref ochronnych. W strefach ochronnych ustala się ograniczenia w zagospodarowaniu i korzystaniu z terenów, w tym zakaz zabudowy.

4. Przepisów ust. 3 nie stosuje się do terenów zamkniętych ustalanych przez ministra właściwego do spraw transportu.

Art. 5.⁽⁴⁾ Projekty planów zagospodarowania przestrzennego województwa, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego sporządzają osoby, które spełniają jeden z warunków:

- 1) nabyły uprawnienia do projektowania w planowaniu przestrzennym na podstawie ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1989 r. Nr 17, poz. 99, z późn. zm.);
- 2) nabyły uprawnienia urbanistyczne na podstawie art. 51 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139, z późn. zm.);
- 3) posiadają kwalifikacje do wykonywania zawodu urbanisty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uzyskane na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2013 r. poz. 932 i 1650);
- 4) posiadają dyplom ukończenia studiów wyższych w zakresie architektury, urbanistyki lub gospodarki przestrzennej;
- 5) posiadają dyplom ukończenia studiów wyższych w zakresie innym niż określony w pkt 4 oraz ukończyły studia podyplomowe w zakresie planowania przestrzennego, urbanistyki lub gospodarki przestrzennej;
- 6) są obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy nabyli kwalifikacje zawodowe do projektowania zagospodarowania przestrzeni i zagospodarowania przestrzennego w skali lokalnej i regionalnej odpowiadające wymaganiom określonym w pkt 4 lub 5.

Art. 6. 1. Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości.

2. Każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do:

- 1) zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich;

- 2) ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych.

Rozdział 5

Lokalizacja inwestycji celu publicznego i ustalanie warunków zabudowy w odniesieniu do innych inwestycji

Art. 50. 1. Inwestycja celu publicznego jest lokalizowana na podstawie planu miejscowego, a w przypadku jego braku - w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Warunek, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4, stosuje się odpowiednio.

2. Nie wymagają wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego roboty budowlane:

- 1) polegające na remoncie, montażu lub przebudowie, jeżeli nie powodują zmiany sposobu zagospodarowania terenu i użytkowania obiektu budowlanego oraz nie zmieniają jego formy architektonicznej, a także nie są zaliczone do przedsięwzięć wymagających przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska, albo
- 2) niewymagające pozwolenia na budowę.

3. (uchylony).

4. ⁽⁴³⁾ Sporządzenie projektu decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego powierza się osobie, o której mowa w art. 5, albo osobie wpisanej na listę izby samorządu zawodowego architektów posiadającej uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej.

Art. 51. 1. W sprawach ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego decyzje wydają w odniesieniu do:

- 1) inwestycji celu publicznego o znaczeniu krajowym i wojewódzkim - wójt, burmistrz albo prezydent miasta w uzgodnieniu z marszałkiem województwa;
- 2) inwestycji celu publicznego o znaczeniu powiatowym i gminnym - wójt, burmistrz albo prezydent miasta;
- 3) inwestycji celu publicznego na terenach zamkniętych - wojewoda;
- 4) (uchylony).

2. W przypadku niewydania przez właściwy organ decyzji w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji, organ wyższego stopnia wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

2a. Organem wyższego stopnia w sprawach określonych w ust. 2 jest wojewoda.

2b. Karę pieniężną uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w ust. 2. W przypadku nieuiszczenia kary pieniężnej, podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

2c. Do terminu, o którym mowa w ust. 2, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

3. W przypadku inwestycji celu publicznego wykraczającej poza obszar jednej gminy decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wydaje wójt, burmistrz albo prezydent miasta, na którego obszarze właściwości znajduje się największa część terenu, na którym ma być realizowana ta inwestycja, w porozumieniu z zainteresowanymi wójtami, burmistrzami albo prezydentami miast.

Art. 52. 1. Ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego następuje na wniosek inwestora.

2. Wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego powinien zawierać:

- 1) określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub, w przypadku jej braku, na kopii mapy katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy, i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:500 lub 1:1000, a w stosunku do inwestycji liniowych również w skali 1:2000;
- 2) charakterystykę inwestycji, obejmującą:
 - a) określenie zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie infrastruktury technicznej, a w razie potrzeby również sposobu unieszkodliwiania odpadów,

- b) ⁽⁴⁴⁾ określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych oraz powierzchni terenu podlegającej przekształceniu, przedstawione w formie opisowej i graficznej,
- c) ⁽⁴⁵⁾ określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko;
- 3) ⁽⁴⁶⁾ w przypadku lokalizacji składowiska odpadów:
 - a) docelową rzędną składowiska odpadów,
 - b) roczną i całkowitą ilość składowanych odpadów oraz rodzaje składowanych odpadów,
 - c) sposób gromadzenia, oczyszczania i odprowadzania ścieków,
 - d) sposób gromadzenia, oczyszczania i wykorzystywania lub unieszkodliwiania gazu składowiskowego.

3. Nie można uzależnić wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego od zobowiązania się wnioskodawcy do spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń lub warunków.

Art. 53. 1. O wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz postanowieniach i decyzji kończącej postępowanie strony zawiadamia się w drodze obwieszczenia, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Inwestora oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości, na których będą lokalizowane inwestycje celu publicznego, zawiadamia się na piśmie.

2. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2a. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej może występować na prawach strony w postępowaniu w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące prokuratora.

3. Właściwy organ w postępowaniu związanym z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dokonuje analizy:

- 1) warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych;
- 2) stanu faktycznego i prawnego terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji.

4. Decyzje, o których mowa w art. 51 ust. 1, wydaje się po uzgodnieniu z:

- 1) ministrem właściwym do spraw zdrowia - w odniesieniu do inwestycji lokalizowanych w miejscowościach uzdrowiskowych, zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 2) wojewódzkim konserwatorem zabytków - w odniesieniu do obszarów i obiektów objętych formami ochrony zabytków, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.) oraz ujętych w gminnej ewidencji zabytków;
- 3) dyrektorem właściwego urzędu morskiego - w odniesieniu do obszarów pasa technicznego, pasa ochronnego oraz morskich portów i przystani;
- 4) właściwym organem nadzoru górniczego - w odniesieniu do terenów górniczych;
- 5) właściwym organem administracji geologicznej - w odniesieniu do terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych;
- 6) organami właściwymi w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych - w odniesieniu do gruntów wykorzystywanych na cele rolne i leśne w rozumieniu przepisów o gospodarce nieruchomościami;
- 7) dyrektorem parku narodowego - w odniesieniu do obszarów położonych w granicach parku i jego otuliny;
- 8) regionalnym dyrektorem ochrony środowiska - w odniesieniu do innych niż wymienione w pkt 7 obszarów objętych ochroną na podstawie przepisów o ochronie przyrody;
- 9) właściwym zarządcą drogi - w odniesieniu do obszarów przyległych do pasa drogowego;
- 10) wojewodą, marszałkiem województwa oraz starostą w zakresie zadań rządowych albo samorządowych, służących realizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 48 - w odniesieniu do terenów, przeznaczonych na ten cel w planach miejscowych, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;
- 10a) wojewodą, marszałkiem województwa oraz starostą w zakresie zadań rządowych albo samorządowych, służących realizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 39 ust. 3 pkt 3 - w odniesieniu do terenów, przeznaczonych na ten cel w planach miejscowych, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;

- 11) dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej - w odniesieniu do:
- a) przedsięwzięć wymagających uzyskania pozwolenia wodnoprawnego, do wydania którego organem właściwym jest marszałek województwa lub dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej,
 - b) obszarów, o których mowa w art. 88d ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145), w zakresie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu;

5. Uzgodnień, o których mowa w ust. 4, dokonuje się w trybie art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że zażalenie przysługuje wyłącznie inwestorowi. W przypadku niezajęcia stanowiska przez organ uzgadniający w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia wystąpienia o uzgodnienie - uzgodnienie uważa się za dokonane.

5a. W przypadku odmowy uzgodnienia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego przez organy, o których mowa w ust. 4 pkt 10, z uwagi na zamiar realizacji na objętym wnioskiem terenie zadań rządowych albo samorządowych, służących realizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 39 ust. 3 pkt 3 i art. 48, postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego zawiesza się na czas nie dłuższy niż 9 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Jeżeli w okresie zawieszenia postępowania administracyjnego nie uchwalono miejscowego planu albo nie ustalono lokalizacji inwestycji celu publicznego, związanej z tymi zadaniami, decyzję wydaje się pomimo braku tego uzgodnienia.

5b. Przepisu, o którym mowa w ust. 4 pkt 8, nie stosuje się do inwestycji, dla których przeprowadzono ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), w trakcie której uzgodniono realizację przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

5c. Niewyrażenie stanowiska w terminie 21 dni od dnia otrzymania projektu decyzji, o której mowa w art. 51 ust. 1, przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska uznaje się za uzgodnienie decyzji.

6. Odwołanie od decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji powinno zawierać zarzuty odnoszące się do decyzji, określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazywać dowody uzasadniające to żądanie.

7. Nie stwierdza się nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło 12 miesięcy. Art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

8. Nie uchyla się decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego w przypadku wznowienia postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego, jeżeli upłynęło 12 miesięcy od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia.

Art. 54. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego określa:

- 1) rodzaj inwestycji;
- 2) warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych, a w szczególności w zakresie:
 - a) warunków i wymagań ochrony i kształtowania ładu przestrzennego,
 - b) ochrony środowiska i zdrowia ludzi oraz dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej,
 - c) obsługi w zakresie infrastruktury technicznej i komunikacji,
 - d) wymagań dotyczących ochrony interesów osób trzecich,
 - e) ochrony obiektów budowlanych na terenach górniczych;
- 3) linie rozgraniczające teren inwestycji, wyznaczone na mapie w odpowiedniej skali, z zastrzeżeniem art. 52 ust. 2 pkt 1.

Art. 55. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wiąże organ wydający decyzję o pozwoleniu na budowę.

Art. 56. Nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Art. 59. 1. Zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do zmiany zagospodarowania terenu, która nie wymaga pozwolenia na budowę, z wyjątkiem tymczasowej, jednorazowej zmiany zagospodarowania terenu, trwającej do roku.

3. W przypadku zmiany zagospodarowania terenu, o której mowa w ust. 2, bez uzyskania decyzji o warunkach zabudowy, wójt, burmistrz albo prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu nieruchomości:

- 1) wstrzymanie użytkowania terenu, wyznaczając termin, w którym należy wystąpić z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu warunków zabudowy, albo
- 2) przywrócenie poprzedniego sposobu zagospodarowania.

Art. 60. 1. Decyzję o warunkach zabudowy wydaje, z zastrzeżeniem ust. 3, wójt, burmistrz albo prezydent miasta po uzgodnieniu z organami, o których mowa w art. 53 ust. 4, i uzyskaniu uzgodnień lub decyzji wymaganych przepisami odrębnymi.

1a. Do decyzji o warunkach zabudowy stosuje się art. 53 ust. 5b i 5c.

2. (uchylony).

3. Decyzje o warunkach zabudowy na terenach zamkniętych wydaje wojewoda.

4. ⁽⁴⁷⁾ Sporządzenie projektu decyzji o ustaleniu warunków zabudowy powierza się osobie, o której mowa w art. 5, albo osobie wpisanej na listę izby samorządu zawodowego architektów posiadającej uprawnienia budowlane do projektowania bez ograniczeń w specjalności architektonicznej albo uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności architektonicznej.

Art. 61. 1. Wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia następujących warunków:

- 1) co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
- 2) teren ma dostęp do drogi publicznej;
- 3) istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;
- 4) teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;
- 5) decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi.

2. Przepisów ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do inwestycji produkcyjnych lokalizowanych na terenach przeznaczonych na ten cel w planach miejscowych, które utraciły moc na podstawie art. 67 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1.

3. Przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do linii kolejowych, obiektów liniowych i urządzeń infrastruktury technicznej.

4. Przepisów ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do zabudowy zagrodowej, w przypadku gdy powierzchnia gospodarstwa rolnego związanego z tą zabudową przekracza średnią powierzchnię gospodarstwa rolnego w danej gminie.

5. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uznaje się za spełniony, jeżeli wykonanie uzbrojenia terenu zostanie zagwarantowane w drodze umowy zawartej między właściwą jednostką organizacyjną a inwestorem.

6. ⁽⁴⁸⁾ Minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego.

7. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 6, należy określić wymagania dotyczące ustalania:

- 1) linii zabudowy;
- 2) wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki albo terenu;
- 3) szerokości elewacji frontowej;
- 4) wysokości górnej krawędzi elewacji frontowej, jej gzymsu lub attyki;
- 5) geometrii dachu (kąta nachylenia, wysokości kalenicy i układu połaci dachowych).

Art. 64. 1. Przepisy art. 51 ust. 3, art. 52, art. 53 ust. 3-5a, art. 54, art. 55 i art. 56 stosuje się odpowiednio do decyzji o warunkach zabudowy.

2. W przypadku planowanej budowy obiektu handlowego wniosek o ustalenie warunków zabudowy powinien zawierać określenie powierzchni sprzedaży.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾**

z dnia 26 sierpnia 2003 r.

**w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
(Dz. U. Nr 164, poz. 1588)**

Na podstawie art. 61 ust. 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób ustalania w decyzji o warunkach zabudowy wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym wymagania dotyczące ustalania:

- 1) linii zabudowy;
- 2) wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki albo terenu;
- 3) szerokości elewacji frontowej;
- 4) wysokości górnej krawędzi elewacji frontowej, jej gzymsu lub attyki;
- 5) geometrii dachu (kąta nachylenia, wysokości kalenicy i układu połaci dachowych).

§ 2. Ileć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie - należy przez to rozumieć ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
- 2) funkcji zabudowy i zagospodarowania terenu - należy przez to rozumieć sposób użytkowania obiektów budowlanych oraz zagospodarowania terenu zgodny z przepisami odrębnymi;
- 3) cechach zabudowy i zagospodarowania terenu - należy przez to rozumieć w szczególności gabaryty, formę architektoniczną obiektów budowlanych, usytuowanie linii zabudowy oraz intensywność wykorzystania terenu;
- 4) obszarze analizowanym - należy przez to rozumieć teren określony i wyznaczony granicami, którego funkcję zabudowy i zagospodarowania oraz cechy zabudowy i zagospodarowania analizuje się w celu ustalenia wymagań dla nowej zabudowy i zagospodarowania;
- 5) froncie działki - należy przez to rozumieć część działki budowlanej, która przylega do drogi, z której odbywa się główny wjazd lub wejście na działkę.

§ 3. 1. W celu ustalenia wymagań dla nowej zabudowy i zagospodarowania terenu właściwy organ wyznacza wokół działki budowlanej, której dotyczy wniosek o ustalenie warunków zabudowy, obszar analizowany i przeprowadza na nim analizę funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu w zakresie warunków, o których mowa w art. 61 ust. 1-5 ustawy.

2. Granice obszaru analizowanego wyznacza się na kopii mapy, o której mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy, w odległości nie mniejszej niż trzykrotna szerokość frontu działki objętej wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy, nie mniejszej jednak niż 50 metrów.

§ 4. 1. Obowiązującą linię nowej zabudowy na działce objętej wnioskiem wyznacza się jako przedłużenie linii istniejącej zabudowy na działkach sąsiednich.

2. W przypadku niezgodności linii istniejącej zabudowy na działce sąsiedniej z przepisami odrębnymi, obowiązującą linię nowej zabudowy należy ustalić zgodnie z tymi przepisami.

3. Jeżeli linia istniejącej zabudowy na działkach sąsiednich przebiega tworząc uskoki, wówczas obowiązującą linię nowej zabudowy ustala się jako kontynuację linii zabudowy tego budynku, który znajduje się w większej odległości od pasa drogowego.

4. Dopuszcza się inne wyznaczenie obowiązującej linii nowej zabudowy, jeżeli wynika to z analizy, o której mowa w § 3 ust. 1.

§ 5. 1. Wskaźnik wielkości powierzchni nowej zabudowy w stosunku do powierzchni działki albo terenu wyznacza się na podstawie średniego wskaźnika tej wielkości dla obszaru analizowanego.

2. Dopuszcza się wyznaczenie innego wskaźnika wielkości powierzchni nowej zabudowy w stosunku do powierzchni działki albo terenu, jeżeli wynika to z analizy, o której mowa w § 3 ust. 1.

§ 6. 1. Szerokość elewacji frontowej, znajdującej się od strony frontu działki, wyznacza się dla nowej zabudowy na podstawie średniej szerokości elewacji frontowych istniejącej zabudowy na działkach w obszarze analizowanym, z tolerancją do 20%.

2. Dopuszcza się wyznaczenie innej szerokości elewacji frontowej, jeżeli wynika to z analizy, o której mowa w § 3 ust. 1.

§ 7. 1. Wysokość górnej krawędzi elewacji frontowej, jej gzymsu lub attyki wyznacza się dla nowej zabudowy jako przedłużenie tych krawędzi odpowiednio do istniejącej zabudowy na działkach sąsiednich.

2. Wysokość, o której mowa w ust. 1, mierzy się od średniego poziomu terenu przed głównym wejściem do budynku.

3. Jeżeli wysokość, o której mowa w ust. 1, na działkach sąsiednich przebiega tworząc uskok, wówczas przyjmuje się jej średnią wielkość występującą na obszarze analizowanym.

4. Dopuszcza się wyznaczenie innej wysokości, o której mowa w ust. 1, jeżeli wynika to z analizy, o której mowa w § 3 ust. 1.

§ 8. Geometrię dachu (kąt nachylenia, wysokość głównej kalenicy i układ połaci dachowych, a także kierunek głównej kalenicy dachu w stosunku do frontu działki) ustala się odpowiednio do geometrii dachów występujących na obszarze analizowanym.

§ 9. 1. Warunki i wymagania dotyczące nowej zabudowy i zagospodarowania terenu ustala się w decyzji o warunkach zabudowy, zawierającej część tekstową i graficzną.

2. Wyniki analizy, o której mowa w § 3 ust. 1, zawierające część tekstową i graficzną, stanowią załącznik do decyzji o warunkach zabudowy.

3. Część graficzną decyzji o warunkach zabudowy oraz część graficzną analizy, o której mowa w § 3 ust. 1, sporządza się na kopiach mapy, o której mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy, w czytelnej technice graficznej zapewniającej możliwość wykonywania ich kopii.

4. Część graficzną analizy, o której mowa w § 3 ust. 1, sporządza się z uwzględnieniem nazewnictwa i oznaczeń graficznych stosowanych w decyzji o warunkach zabudowy.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej - budownictwo, gospodarka przestrzenna i mieszkaniowa, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 32, poz. 302 oraz z 2003 r. Nr 19, poz. 165 i Nr 141, poz. 1359).

Zbigniew Kotulski wnioskiem z dnia 5 stycznia 2015 r. zwrócił się do Burmistrza Krotoszyna o ustalenie warunków zabudowy. We wniosku podał, że stanowiąca jego własność działka ewidencyjna nr 30/1 położona jest w Krotoszynie przy ul. Polany. Działka nr 30/1 jest niezabudowana. Jako proponowany sposób zagospodarowania terenu wnioskodawca podał: budynek mieszkalny wolno stojący z garażem. W charakterystyce planowanej zabudowy określono:

- przeznaczenie budynku: mieszkalny z garażem;
- gabaryty obiektu: ok. 12 m x 12 m;
- liczba kondygnacji: 2;
- szerokość elewacji frontowej: ok. 12 m;
- wysokość górnej krawędzi elewacji frontowej, gzymsu lub attyki: ok. 9 m;
- geometria dachu i % nachylenia połaci dachowej: wielospadowy, max. 45%, dachówka;
- zapotrzebowanie na wodę – sieć wodociągowa ok. 1m³ na dobę;
- zapotrzebowanie na energię elektryczną - ok. 16 kW;
- odprowadzanie ścieków - do przydomowej oczyszczalni.

W celu ustalenia wymagań dla planowanej przez wnioskodawcę zabudowy i zagospodarowania terenu organ wyznaczył wokół działki budowlanej, której dotyczy wniosek o ustalenie warunków zabudowy, obszar analizowany. Granice tego obszaru określił w odległości 120 m, co stanowi trzykrotność szerokości frontu tej działki.

Organ ustalił, że na terenie objętym analizą, wszystkie działki sąsiednie, dostępne z tej samej drogi publicznej, są niezabudowane. Wprawdzie na jednej z tych działek, oznaczonej nr 29, znajduje się zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, jednakże zabudowa ta usytuowana jest na tej części działki, która położona jest poza granicami terenu objętego analizą. Z tego względu organ uznał, że nie może określić wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu.

Decyzją z dnia 5 lutego 2015 r., nr GP.6730.100.2015, Burmistrz Krotoszyna, na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 2, art. 59 ust. 1, art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647, z późn. zm.), dalej u.p.z.p., oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267, z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Zbigniewa Kotulskiego, odmówił ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej

na budowie budynku mieszkalnego wolno stojącego wraz z garażem na działce nr 30/1, położonej w Krotoszynie przy ul. Polany.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia wskazano, że Zbigniew Kotulski zwrócił się do organu z wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie budynku mieszkalnego na działce nr 30/1, położonej w Krotoszynie przy ul. Polany. Sporządzona analiza funkcji oraz cech zagospodarowania terenu wykazała, że planowana inwestycja nie spełnia wymagań określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. w zakresie kontynuacji istniejącej zabudowy. Na potrzeby przeprowadzonej analizy wyznaczono obszar wokół działki objętej wnioskiem w odległości trzykrotności frontu działki, na której ma zostać zrealizowana inwestycja, tj. 120 m. Powyższe wyznaczenie obszaru analizowanego znajdowało swoje uzasadnienie w fakcie, że teren ten stanowi pewną urbanistyczną całość – zwarty zespół gruntów niezabudowanych. Równocześnie jego analiza ujawniła, że planowana inwestycja ma być zlokalizowana na terenie, na którym w obszarze analizowanym nie znajduje się żadna zabudowa. Stąd uznać należało, że realizacja planowanej inwestycji nie będzie kształtowała harmonijnej przestrzeni z uwzględnieniem uwarunkowań i wymagań funkcjonalnych, a także kompozycyjno – estetycznych, zgodnych z założeniami ładu przestrzennego. Umożliwienie zabudowy w obszarze niezabudowanym nie stanowiłoby więc przejawu kształtowania przestrzeni, lecz zakłócałoby istniejący ład przestrzenny. Dlatego obecnie nie ma możliwości ustalenia niezbędnych parametrów planowanej inwestycji wynikających z analizy otoczenia.

Decyzja organu pierwszej instancji, niezawierająca załączników, została doręczona wnioskodawcy w dniu 12 lutego 2015 r. Zbigniew Kotulski, po zapoznaniu się z aktami sprawy, stwierdził, że nie znajdują się w nich jakiegokolwiek załączniki do decyzji.

W dniu 19 lutego 2015 r. Zbigniew Kotulski wniósł odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu zarzucił rażące naruszenie prawa, nie wskazując konkretnych przepisów. W uzasadnieniu wskazał, że w sąsiedztwie znajduje się zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna i nie rozumie, dlaczego organ tego faktu nie uwzględnił.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu, po rozpatrzeniu sprawy w drugiej instancji, decyzją SKO – 4213/007/15 z dnia 5 marca 2015 r. utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji. Decyzja SKO (zawarta na kartach 13-14 zadania) została doręczona Zbigniewowi Kotulskiemu w dniu 10 marca 2015 r. Tego samego dnia Zbigniew Kotulski zwrócił się o udzielenie pomocy prawnej do radcy prawnego Jana Adamka.

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kaliszu w składzie:

Przewodniczący: Wojciech Jankowiak

Członkowie: Alina Doliwa

Ilona Chocimska (spr.)

po rozpatrzeniu na rozprawie w dniu 5 marca 2015 r. odwołania Zbigniewa Kotulskiego od decyzji Burmistrza Krotoszyna z dnia 5 lutego 2015 r., nr GP.6730.100.2015 w przedmiocie odmowy ustalenia warunków zabudowy – działając na podstawie art. 1, 17 ust. 1 i 18 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 856, z późn. zm.) oraz art. 17 pkt 1, art. 127 § 2 i art. 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267, z późn. zm.)

orzeka

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ pierwszej instancji odmówił ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji obejmującej budowę budynku mieszkalnego wolno stojącego wraz z garażem na działce o nr ewid. 30/1, położonej w Krotoszynie przy ul. Polany.

Odmowę uzasadniono tym, że nie jest spełniona przesłanka zabudowania co najmniej jednej działki sąsiedniej, dostępnej z tej samej drogi publicznej, pozwalająca na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu, o której mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze zważyło, co następuje:

Działka stanowiąca własność wnioskodawcy położona jest na terenie, dla którego nie

został uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Wobec powyższego, ustalenia warunków zabudowy dokonuje się w decyzji wydanej na podstawie art. 59 ust. 1 u.p.z.p.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.p.z.p., wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia warunków określonych w tym przepisie. Warunkiem wymienionym w art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. jest to, aby co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej była zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dla nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu.

Organ pierwszej instancji wyznaczył teren analizowany i analiza na nim przeprowadzona wykazała, że na obszarze objętym analizą nie występuje żadna zabudowa mieszkaniowa, ani jakakolwiek inna, pozwalająca na określenie wymagań dla nowej zabudowy na działce objętej wnioskiem.

Wprawdzie na działce nr 29, która stanowi działkę sąsiednią w stosunku do działki objętej wnioskiem i która jest dostępna z tej samej drogi publicznej, usytuowana jest zabudowa mieszkaniowa, jednakże zabudowana część tej działki położona jest poza obszarem objętym analizą. Wobec powyższego, wskazywanie przez odwołującego się, że w sąsiedztwie znajduje się zabudowa mieszkaniowa nie zmienia faktu, że takiej zabudowy brak w wyznaczonym obszarze analizowanym. Wymagań dla nowej zabudowy nie można zaś ustalać według zabudowy znajdującej się poza obszarem analizowanym. Przepis art. 61 ust. 1 u.p.z.p. wymaga, aby zostały spełnione łącznie przesłanki w nim wyszczególnione. Skoro nie została spełniona jedna z tych przesłanek, to nie jest możliwe pozytywne rozpatrzenie wniosku o ustalenie warunków zabudowy.

W tej sytuacji Kolegium nie znalazło podstaw do uwzględnienia wniesionego odwołania i orzekło jak w sentencji decyzji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie:

Stronie służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem tutejszego Kolegium w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Alina Doliwa
(podpis)

Wojciech Jankowiak
(podpis)

Ilona Chocimska
(podpis)